

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №58 (83) ГРУДЕНЬ 2013 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

З Новим роком та Різдвом Христовим!

Новорічні свята є надзвичайно важливою подією в житті кожної людини. Оглядаючись на прожитий рік, подумки відмічаємо, що вдалося, а що ні, згадуємо радість та біль, події, які вплинули на подальше життя. Впевнений, що в пам'яті залишилось більше світлого, доброго та позитивного.

Разом із тим очікуємо змін на краще життя як власного, так і усіх людей; кардинальних змін у державі, у всіх її напрямках діяльності. І головне - з чистими помислами, багатством душі та великою надією у майбутнє увійти в Новий 2014 рік. Різдво Христове - свято, яке святкується усіма християнами, на початку року надихає на духовне очищення, світлі думки, творення добра та любов один до одного, є знаковою подією для кожного з нас.

У ці святкові дні ми один одному зичимо дуже багато життєвих цінностей. І так хотілося, щоб усі ці побажання втілювались у наше життя, щоб не на словах, а завдяки творінням добрих справ воно змінювалось щоденно на краще - і це все залежить від нас.

Для навчального закладу 2013 рік минув у напруженій праці усього колективу. Навчальний процес був ритмічним та динамічним. Незважаючи на економічні труднощі, вдалось покращити матеріально-технічну базу, виконати великий обсяг ремонтних робіт, успішно провести випуск та забезпечити виконання державного замовлення. Були перемоги і у Міжнародних виставках, конкурсах, олімпіадах. Виграно Грант у сумі 35 тис. грн. у рамках обласної програми. Введено дві нові професії, комп'ютерний парк поповнився 30 машинами - і це далеко не весь перелік наших здобутків. На 2014 рік ставляться не менш важливі завдання. Це покращення навчально-виховного процесу за рахунок впровадження інновацій у всі напрямки діяльності. Продовження виконання ремонтних робіт та покращення матеріально-технічної бази. Проведення акредитації молодших спеціалістів та впровадження двох нових робітничих професій та інше, що сприятиме розвитку навчального закладу.

Шановні учасники навчально-виробничого процесу, в ці святкові дні прийміть найщиріші привітання. Хай Ваша праця буде в радість, щоб кожен із Вас відчув тепло досягнень і перемог. Хай не полишає удача і щастя Вас, усіх Ваших рідних та близьких.

Здоров'я міцного, радощів від роботи, успіхів!
З Новим 2014 роком та Різдвом Христовим!
Директор ДПТНЗ "ВМВПУ"
О.Д. Дмитрик

2014

Читайте у номері:

Свято професійної майстерності - С.2

Обласний семінар викладачів української мови та літератури професійно-технічних навчальних закладів - С.3

Літа наші молодії, або як училище святкувало День студента - С.3

Найголовніше для людини в житті - це її здоров'я - С.5

Слово випускникам - С.8

Люблю тебе, мамо, люблю тебе, тато! - С.10

За крок до ФІНАЛУ - С.14

СВЯТО ПРОФЕСІЙНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ

25.11.2013 року в нашому училищі у рамках декади методичної комісії "Спеціальних технологій" був проведений конкурс фахової майстерності з професії "Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин" серед учнів III курсу.

На урочистому відкритті були присутні: директор ДПТНЗ "ВМВПУ" Дмитрик О.Д., заст. директора з НВР Тютюнник М.М., ст. майстер Маліхатко О.Ф., методист училища Коломійчук Л.О., голова МК Колісни К.В., майстри виробничого навчання.

Стрімкий ритм сьогодення вимагає від сучасної людини ґрунтовних знань, які стосуються різних сфер життя. А для учнівської молоді такі знання вкрай необхідні.

Конкурс проводився з метою підвищення рівня професійної підготовки, розвитку творчої активності учнів, удосконалення організації та змісту навчання під час підготовки кваліфікованих робітників.

Програма конкурсу передбачала проведення теоретичного та практичного турів.

Теоретичний тур передбачав виконання електронних тестів, які включали питання з курсів: "Спеціальна технологія ремонту", "Основи роботи на ПК", "Основи роботи з ЕККА", "Основи електроніки", "Електрорадіовимірювання".

Практичний тур полягав у перевірці навичок і вмінь із вимі-

Учасники конкурсу фахової майстерності

рювання радіоелементів та встановлення їхніх характеристик, налагодження та встановлення на ПК операційної системи.

Конкурсанти виявили достатній рівень теоретичних знань зі спеціальних дисциплін та високий рівень професійної підготовки.

Активну участь у конкурсі фахової майстерності взяли учні груп № 44, 13, 10.

Змагання виявили тих, хто успішно здолав усі бар'єри на шляху до перемоги.

I місце - Войт Владислав, група № 44, Кулинич Олександр, група №13.

II місце - Батир Ярослав, група №44.

III місце - Маципула Роман, група №44.

За активну участь у організації та проведенні конкурсу фахової майстерності слід відзначити майстрів в\н Гончара В.В. та Криминюка Р.О., які підготували практичні завдання та лабораторію для проведення конкурсу.

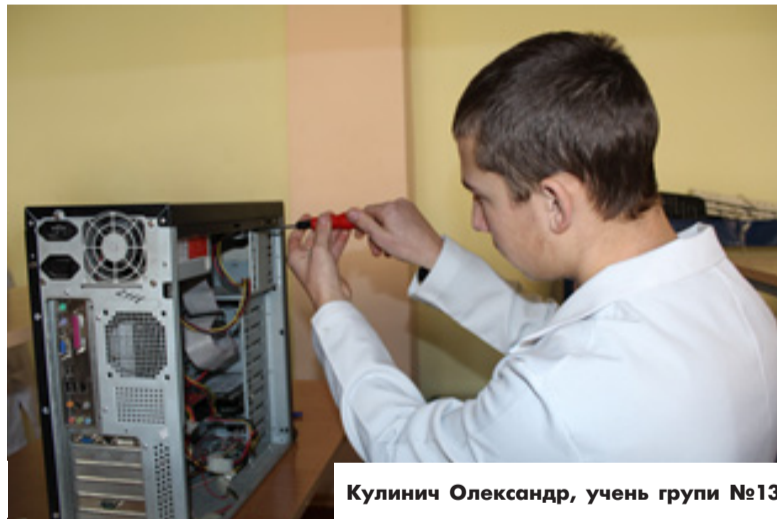
Хочеться побажати всім учням

Коріненко Максим, учень групи №10

впевненості у кращому майбутньому, досягнення професійних вершин та нових трудових звершень в усіх справах!

Колісник К.В., викладач спецдисциплін

Кулинич Олександр, учень групи №13

Дерень Віталій, учень групи №13

КОНКУРС ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Учіться, читайте, і чужому навчайтесь, Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває, того бог карає,
Того діти цураються, в хату не пускають.
Т. Г. Шевченко

Учасники конкурсу в очікуванні початку

Тридцятого листопада відбувся обласний етап IV Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Наш навчальний заклад вже не вперше вирішив приєднатись до конкурсу. І не дивно, адже заявити про себе на такому рівні, мабуть, хоче кожний.

Це можливість заявити про себе, свій талант і творчість. А головне - учнівські твори були прочитані, почуті. З нами можуть рахуватись, не в останню чергу саме завдяки таким перемогам. Та конкурс - це не лише задоволення власних амбіцій. Шевченківські стежки не повинні забуватись. Його слово повинно жити поміж українців та знаходити відгук в усьому світі. Це і є головним завданням конкурсу. Нагорода знайде героя, та шанування таланту нашого Кобзаря значно важливіше.

4 години роботи. Лише два завдання: написання твору-роздуму та визначення тропів у Шевченкових віршах. Здавалось би, небагато. Та складність була не в обсязі, а якості створеного. Завдання усі виконають, але як? Усі в рівних умовах, адже кожен повинен був написати власні ідеї та думки. А ще ж очікування результатів, нерви, здавалось би, зовсім не потрібні, адже що написано,

те й маємо...

І от серед учнів професійно-технічних училищ я виборов I місце. Але це не лише моя перемога. Я щиро вдячний адміністрації училища за підтримку і віру в мене. Чи не найважливішою була підготовка до конкурсу. Я працював над собою. В цьому мені допомогла викладач української мови та літератури Ластівка Ірина Володимирівна.

Але це не все. Буде ще фінальний етап конкурсу. У ньому візьмуть участь учні 5-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів, військових ліцеїв, професійно-технічних училищ, студенти і курсанти вищих навчальних закладів. Відстояти свій потенціал матимуть змогу не лише знавці української мови, а й багатьох інших, що представлені в Україні. Традиційно не оминають увагою ці змагання й представники інших держав.

Нехай ця участь не буде останньою. Сподіваюсь на хороший результат. Та найголовніше для мене - це досвід, яким я зможу скористатись у майбутньому. Вічно сподіватись, але не діяти? Ні! Долучатись до усіх можливих починань - ось що потрібно для молоді людини, яка лише починає своє доросле життя!

Пахольук Тарас, учень групи № 6

Творчий процес конкурсантів

II ТУР ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Першого зимового дня, 1 грудня, в місті Вінниця проходив II тур Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій. О дев'ятій годині близько ста дев'яноста учасників зібралися в актовій залі Вінницького технічного ліцею для подальшого розподілення по навчальним закладам.

Команду Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища представляло чотири учасника: Опольський Ярослав, учень групи №6, на чолі з керівником Коломійчук Л.О., Сулима Сергій, учень групи №45, на чолі з керівником Мельничук Л.В., Лисенко Максим, учень групи №46, на чолі з керівником Щербанюк Л.О., Гота Тетяна, учениця

групи №29, на чолі з керівником Фурман А.В. Відповідно два учасника представляли десятий клас і два - одинадцятий. За рішенням організаторів всі представники ВМВПУ виконували завдання на базі Вінницького міського палацу дітей та юнацтва. Саме ж завдання включало в себе два тури: теоретичний та практичний. У теоретичному турі учасникам необхідно було письмово дати відповіді на запитання з різних галузей інформаційних технологій. У другому турі потрібно було виконати створені авторами завдання, використовуючи програмне забезпечення з пакету Microsoft Office. Це завдання включало в себе 4 пункти: робота у Microsoft Word, Microsoft

Excel, Microsoft Access та Microsoft PowerPoint. Крім того, завдання практичного туру були об'єднані спільною тематикою. Цього разу це була "Шкільна бібліотека". Щодо складності завдань хочу сказати, що вони були набагато важчі, ніж завдання попереднього року. Проте це не зупинило учасників з ВМВПУ, і ми показали гідні результати: Опольський Ярослав, учень групи №6 - I місце, Сулима Сергій, учень групи №45 - II місце, Лисенко Максим, учень групи №46 - III місце. Отже, наступним кроком буде третій, обласний етап Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій, який відбудеться вже у новому році.

Опольський Ярослав, учень групи №6

ОЛІМПІАДНИЙ

ЗЛЕТ

Учасники олімпіади з англійської мови

Фінішу пряму перетнуть останній етап олімпіади із різних навчальних дисциплін у нашому навчальному закладі. На цій інтелектуальній дистанції учням випала можливість оцінити рівень своєї підготовки з того чи іншого предмету. Умови олімпіадних завдань були оригінальними і потребували нестандартного рішення і високого рівня ерудиції.

Інтелектуальні змагання предметних олімпіад, як і належить, завершилися перемогою знань, високих прагнень над лінню та байдужістю.

За результатами проведення олімпіад визначено переможців, яких ми вітаємо та щиро зичимо їм подальших перемог.

Математика:

Бубелянич Дар'я Сергіївна, учениця I курсу, група №29; Тиндюк Анастасія Борисівна, учениця I курсу, група №34; Деркач Анастасія Анатоліївна, учениця I курсу, група №34; Карпов Роман Васильович, учень II курсу, група №32; Кублій Ліана Олександрівна, учениця II курсу, група №32; Сулима Сергій Олександрович, учень II курсу, група №45; Морозюк Аліна Олександрівна, учениця III курсу, група №47; Опольський Ярослав Віталійович, учень III курсу, група №6; Шишківська Леся Андріївна, учениця III курсу, група №47.

Українська мова та література:

Пахолок Тарас Іванович, учень III курсу, група №6; Опольський Ярослав Віталійович, учень III курсу, група №6; Расулова Маргарита Расулівна, учениця II курсу, група №19.

Хімія:

Галайчук Надія Олександрівна, учениця I курсу, група №29; Лисенко Максим Ігорович, учень I курсу, група №46; Басько Володимир Дмитрович, учень I курсу, група №35; Расулова Маргарита Расулівна, учениця II курсу, група №19; Федоренко Владислав Ігорович, учень III курсу, група №6; Папчук Людмила Сергіївна, учениця II курсу, група №18.

Біологія:

Опольський Ярослав Віталійович, учень III курсу, група №6; Бушинський Олександр Сергійович, учень II курсу, група №45; Савченко Денис Анатолійович, учень II курсу, група №6; Сулима Сергій Олександрович, учень III курсу, група №45; Дзюбенко Віталіна Володимирівна, учениця III курсу, група №42.

Англійська мова:

Пахолок Тарас Іванович, учень III курсу, група №6; Болбачан Євгеній Михайлович, учень II курсу, група №45; Федоренко Владислав Ігорович, учень III курсу, група №6.

Історія України:

Федоренко Владислав Ігорович, учень III курсу, група №6; Пахолок Тарас Іванович, учень III курсу, група №6; Каличук Максим Миколайович, учень II курсу,

група №23; Крижановська Анастасія Ігорівна, учениця I курсу, група №42; Островська Ірина Василівна, учениця I курсу, група №42; Гумінський Сергій Олександрович, учень II курсу, група №29.

Правознавство:

Крижановська Анастасія Ігорівна, учениця I курсу, група №42; Папчук Людмила Сергіївна, учениця II курсу, група №18; Пахолок Тарас Іванович, учень III курсу, група №6.

Фізика:

Островська Ірина Василівна, учениця I курсу, група №42; Гота Тетяна Віталіївна, учениця I курсу, група №29; Лисенко Максим Ігорович, учень I курсу, група №46; Кублій Назар Олександрович, учень II курсу, група №45; Опольський Ярослав Віталійович, учень III курсу, група №6; Федоренко Владислав Ігорович, учень III курсу, група №6; Желницький Сергій Юрійович, учень III курсу, група №6.

Інформатика:

Маслов Владислав Станіславович, учень I курсу, група №4; Басько Володимир Дмитрович, учень I курсу, група №35; Севастьянов Артем Євгенійович, учень I курсу, група №4.

Географія:

Федоренко Владислав Ігорович, учень III курсу, група №6; Войцехівський Володимир В'ячеславович, учень III курсу, група №6; Король Владислав Олегович, учень III курсу, група №20.

Інформаційні технології:

Лисенко Максим Ігорович, учень I курсу, група №46; Гота Тетяна Віталіївна, учениця I курсу, група №29; Ратушний Ілля Ігорович, учень I курсу, група №29; Продан Альона Валентинівна, учениця I курсу, група №17; Донець Любов Петрівна, учениця I курсу, група №17; Отченко Олександр Анатолійович, учень II курсу, група №22; Опольський Ярослав Віталійович, учень III курсу, група №6; Сулима Сергій Олександрович, учень II курсу, група №45; Залізник Анастасія Олегівна, учениця III курсу, група №14.

Фізична культура:

Загробський Владислав Всеволодович, учень II курсу, група №45; Ситник Максим Ігорович, учень I курсу, група №4; Соляр Владислав Васильович, учень I курсу, група №46; Папчук Людмила Сергіївна, учениця II курсу, група №18; Барбакар Вікторія Вікторівна, учениця I курсу, група №17; Голубенко Юлія Борисівна, учениця I курсу, група №29.

Економіка:

Король Владислав Олегович, учень III курсу, група №20; Воронюк Катерина Олексіївна, учениця II курсу, група №19; Сулима Сергій Олександрович, учень II курсу, група №45.

Кирильчук М.Л., викладач іноземної мови

ОБЛАСНИЙ СЕМІНАР ВИКЛАДАЧІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Учасники семінару викладачів української мови та літератури

12 листопада на базі нашого навчального закладу відбувся обласний семінар викладачів української мови та літератури професійно - технічних навчальних закладів на тему: "Підвищення мотивації до навчальної діяльності учнів на уроках української мови та літератури". Із вступним словом виступив директор навчального закладу, окреслив головні проблеми мовленнєвої політики сучасності, грамотності, знижений інтерес молоді до читання.

Мартинюк О.М., методист НМЦ ПТО у Вінницькій області, виступила з темою "Організація роботи викладачів української мови та літератури професійно - технічних навчальних закладів у 2013-2014 навчальному році. Олена Миколаївна звернула увагу на методичку та особливості проведення державної підсумкової атестації, проведення обласних етапів конкурсів з української мови та літератури, ознайомила учасників семінару з планом роботи творчої лабораторії.

Учасники семінару мали змогу познайомитись із матеріально-технічною базою училища: відвідати по-сучасному облаштовані кабінети "світової літератури", "історії та права" та навчально - тренувальну фірму "Перлина Поділля", побачити плідні напрацювання наших колег.

Кожен творчий викладач, який стає учасником таких зібрань, має мету - заглянути за лаштунки педагогічної майстерні, де народжується урок, можливо, співставити власні сили і запозичити ті родзинки педагогічних прийомів, яких ще не спробував у своїй практиці. Учасники семінару одержали таку можливість, побувавши на відкритих уроках досвідчених викладачів Ластівки І.В. (з української літератури) та Мазуренко С.П. (української мови), що були проведені на високому методичному рівні з використанням інформаційних технологій. На обговореннях уроків викладачі відзначили глибокий професіоналізм та педагогічну май-

стерність Ірини Володимирівни та Світлани Павлівни, активність учнів, творчий інноваційний підхід у проведенні уроку.

А далі наші гості мали змогу на засіданні в конференц - залі заслухати виступи з досвіду роботи наших колег: «Особливості організації роботи методичної комісії суспільно - гуманітарних дисциплін ДПТНЗ "ВМВПУ" (Бережок С.М.), «Впровадження ІКТ на уроках української мови та літератури» (Ластівка І.В.), «Використання електронних навчально-методичних комплексів при вивченні світової літератури» (Помаз Н.В.), «Метод проектів як засіб формування творчої особистості в позаурочній діяльності» (Грибик Т.А.).

Учасники семінару були приємно вражені атмосферою в колективі, глибоким професіоналізмом викладачів, гостинністю адміністрації і щиро висловлювали вдячність за ефективно організований семінар.

Грибик Т.А., викладач художньої культури

Літа наші молодії, або як училище святкувало День студента

День студента - одне з найяскравіших та найулюбленіших свят у житті кожного, хто успішно (чи не дуже) "гризе граніт науки". Цьому святу не можуть завадити ні зниження температури повітря, ні підвищення курсу монгольського тугрика, ні наявність "хвостів" із певних предметів, ані найстрашніше - відключення безкоштовного Інтернету. А тому, звичайно, таке свято не оминуло стороною і учнів нашого училища.

Давайте згадаємо, як пройшов "День студента 2013"... А вже святкування саме в цьому році увійде в історію училища, як найбільш сповнене несподіванками, що підготували адміністрація училища разом із учнівським профкомом.

Все почалося о 16.30 год., коли усі зібрались у актовій залі на святковий концерт, під час якого виступали талановиті учні: лунали пісні, вірші, жарти. Особливого настрою додала пісня "Фелічіта" у виконанні хлопців, що прохивають у гуртожитку. А головним акордом концертної програми став

Вокальний номер, підготовлений мешканцями гуртожитку ВМВПУ

справжній подарунок від адміністрації училища - вперше на День студента грала популярна група "Hamerheads". Година насолоди світовими хітами промайнула швидко. Довго не стихали аплодисменти вдячних слухачів групі "Hamerheads" та прохання виконати хоча б ще одну пісню, що може означати лише одне - подарунок адміністрації дуже сподобався всім учням.

Після концерту учнівський профком училища приємно здивував всіх організованим фуршетом у холі училища, де на всіх чекали солодощі та прохолодний компот зі свіжих фруктів. Це дало змогу учням відновити енергію та продовжити розваги.

Заключним етапом святкування Дня веселих та винахідливих стала дискотека. Але і тут адміністрація підготувала сюрприз: присутні не тільки змогли досхочу танцювати, але й узяти участь у різноманітних веселих конкурсах, виграти цікаві сувеніри в подарунок, отримати насолоду від виступу таких талантів училища, як хореографічний гурток "Мальви" із композицією "Чарлдинг" та драматичний гурток "Аматор".

Із впевненістю можна стверджувати, що відвідувачі святкової дискотеки були не гіршими за учасників популярного талант-шоу "Танцюють всі!". Таких танців училище ще не бачило!

Згадуючи як це було, можна сказати, що вечір, присвячений студентству, видався на славу. Він був динамічним, цікавим та веселим. А завдячуючи адміністрації, учнівському профкомові, найталановитішим учням училища та гурту "Hamerheads", цей День студента став ще й особливим, сповненим приємних несподіванок та молодечих розваг.

Степанова Вікторія, учениця групи №33

УЧНІВСЬКЕ САМОВРЯДУВАННЯ

Одним із ключових питань в організації навчально-виховного процесу нашого навчального закладу є злагоджена та ефективна робота учнівського самоврядування.

Що ж таке учнівське самоврядування і які його "особливості" в ДПТНЗ "ВМВПУ"?

Учнівське самоврядування - це об'єднання учнівської молоді, яке забезпечує самостійно або через представницькі органи, вирішення ряду важливих питань щодо організації навчально-виховного процесу та соціального захисту учнів. Також це є результатом взаємодії педагогічного і учнівського колективів. Адже дуже важливо сформулювати саме таке співробітництво та взаємодопомогу між учнями та педагогами, щоб було приємно працювати як одним, так і іншим у навчальному закладі. Тому що, погодьтесь, набагато легше вирішувати справи та й просто спілкуватись із людьми, яким ти довіряєш, які розуміють твої погляди та підтримують твою позицію в житті.

Станом на сьогодні учнівське самоврядування у ДПТНЗ "ВМВПУ" розвивається досить повільно саме через пасивність учнів нашого навчального закладу. Порівнюючи учнівське самоврядування нашого училища із самоврядуванням в інших навчальних закладах, можна прийти до висновку, що з його організацією у нас існують певні проблеми, які потребують негайного вирішення.

Для створення дієвої структури самоврядування необхідно докласти багато зусиль, як адміністрації, так і, головне, самій учнівській молоді.

Тому для узагальнення, хочеться навести вимоги та

принципи успішної роботи учнівського самоврядування в нашому навчальному закладі.

Зокрема, головними вимогами для успішного його розвитку мають бути:

- зацікавленість у його розвитку адміністрації, педагогічного колективу та більшості учнів;

- чіткий розподіл обов'язків між керівниками учнівського самоврядування;

- оптимальна структура учнівського самоврядування з урахуванням специфіки навчального закладу;

- чітка система роботи органів учнівського самоврядування в масштабі училища (єдина документація, вимоги, дні засідань);

- організація системи змагань через органи учнівського самоврядування;

- гласність у його роботі (стенди підсумків змагань, стінгазети, бюлетені тощо);

- нагородження, заохочення переможців через систему роботи учнівського самоврядування.

Щоб нарешті стати ефективним і вийти з розряду формального, учнівське самоврядування має базуватись на певних принципах, які лежать у його основі:

- розширення реальних прав та повноважень органів самоврядування;

- свідомість, самодіяльність та активність учнів;

- доброзичлива вимога;
- регулярна почергова змінність виборного активу;

- відповідність віковим та індивідуальним особли-

востям учнів;

- конкретизація колективних творчих справ.

Але, незважаючи на важкопробивну стіну байдужості, на сьогодні є і позитивні зрушення. Загальними зусиллями намагаємось створити чітку концепцію та приймати певні рішення, що стосуються учнів нашого училища, їх навчання та дозвілля. Особливу радість викликає те, що все ж таки є люди, які неодноразово допомагали у вирішенні, на перший погляд, непо-мітних, але таких важливих питань, як допомога у створенні емблеми учнівського самоврядування, аналіз карток старост груп, аналіз щомісячних звітів старост, розробка презентацій та привітань до Дня вчителя, Дня студента, контроль за прибиранням закріплених територій та дотримання санітарного стану в гуртожитку тощо. Зокрема, хочеться відзначити роботу учня групи №10 Пилипона Ростислава, учениці групи №42 Крижановської Анастасії, учениці групи №33 Степанової Вікторії та подякувати за допомогу у вирішенні багатьох завдань, що потребують як твор-

Члени учнівського самоврядування у Вінницькому Центрі соціальної реабілітації для дітей-інвалідів "Промінь"

чості, так і великого працелюбства.

За останніх два роки у нашому навчальному закладі були проведені різноманітні заходи.

Студентські роки - найщасливіші в житті кожної людини. В них визріває перше кохання, поглиблюється пізнання світу, відбувається становлення особистості та обирається подальший шлях.

Адже День студента - це свято, яке не знає національностей і віку, це свято,

Члени учнівського самоврядування ДПТНЗ «ВМВПУ»

коли на всій нашій неосвященій планеті у цей день святкують і веселяться представники одного соціального класу, окрема категорія людства - студенти.

Тому традиційно в нашому навчальному закладі відбулось святкування та вшанування учнівської молоді, організовано святковий концерт, запрошені спеціальні гості, зокрема відома у м. Вінниця рок-гру-

па "НАМЕРHEADS" і, звичайно, запальна дискотека, яка не залишила нікого байдужим. Для винуватців свята студентський профком організував фуршет у холі навчального закладу та забезпечив подарунками переможців усіх конкурсів, що відбувались під час дискотеки.

Другий рік поспіль учні училища беруть активну участь у благодійній акції "Немає вищої святині, ніж чисте сяйво доброти" у Вінницькому Центрі соціальної реабілітації для дітей-інвалідів "Промінь", присвяченій Дню Святого Миколая.

Для того, щоб робити великі справи, необхідно почати з маленьких! Найприємніший подарунок - бачити усміхнені дитячі оченята... Бачити, як посмішка з'являється на їхньому обличчі, як маленькі рученята плескають у долоні... Саме для того, щоб такі діти не відчували себе обділеними у чомусь, учні нашого навчального закладу проявляють активність у численних благодійних акціях.

Вітаючи малечу із наступаючим святом Днем Святого Миколая учні нашого навчального закладу на досить високому рівні виконували пісні, запальні танці та пригощали солодкими подарунками.

Як винагороду, усі учасники отримали багато позитивних емоцій, посмішок, радості та щирих побажань із наступаючими новорічними святами.

Традиційним та невід'ємним святом у нашому навчальному закладі є святкування Нового Року! Усі ми ще з дитинства любимо це світле і веселе свято. І звичайно ж, кожен із нас чекає подарунків під новорічну ялинку. Ну а привітати когось і отримати привітання з Новим роком - це само собою зрозуміла річ.

Тому на передодні традиційних зимових святкування мешканці гуртожитку ВМВПУ, спільно з учнівським профкомом вирішили організувати свято для себе та подарувати своїм друзям.

Тому був проведений новорічний вечір, з конкурсами, призами, та звісно ж, - шалено веселим настроєм. Ну і куди ж без головних гостей свята - Діда Мороза та Снігуроньки, які були головними улюбленцями дійства. По завершенню концертної програми на глядачів чекала запальна новорічна дискотека, на якій, до речі, всіх присутніх чекав неочікуваний сюрприз - підведення підсумків конкурсу на кращу кімнату гуртожитку. Переможцями стали жителі кімнат № 612 та № 906, які отримали цінні подарунки - мікрохвильові печі.

Учні Вінницького міхрегіонального вищого професійного училища є активними відвідувачами

Вінницького Центру соціальної реабілітації для дітей-інвалідів "Промінь". Так, із нагоди Дня святого Валентина вони взяли участь у благодійному концерті.

День Святого Валентина - дуже ніжне та добре свято, день, в який люди відкрито говорять про найбільш прекрасне в світі почуття - про любов. У цей холодний лютий день було на душі тепло як ніколи, а повітря заповнили відчуття щастя і романтики. Крім того день всіх закоханих - чудовий спосіб показати свою любов та турботу, адже це високе почуття, яке змушує людей робити воістину великі подвиги...

Учні нашого навчального закладу подарували діткам незабутній концерт, у якому виразили свою любов у повній мірі. Тому у відповідь отримали не менш захоплюючі та гарні емоції.

Саме за ініціативою учнівського самоврядування вперше у нашому навчальному закладі був проведений фестиваль "Вишивана моя Україна".

Українська вишивка, як і українська пісня, є знаковими для нашої культури, тож свято вишиванки завжди чекають і дорослі і діти - бо то є свято української душі. Вишиванка вже стала дрескодом нашого училища як у святкові дні, так і у повсякденному житті, але до цього дня учні ВМВПУ поставилися із особливою відповідальністю. Яскраво вишиті чоловічі і жіночі сорочки, українські народні танці, поетичні твори, пісні, що пролунали на конкурсі-огляді, надали особливого колориту святу.

І це ще не повний перелік роботи, яку виконала учнівська молодь нашого навчального закладу!

Підсумовуючи вищезгадане, хочеться сказати, що лише люди з активною життєвою позицією мають усі шанси не тільки внести в своє життя яскраві барви, але й змінити на краще оточуючий світ. Адже дорогу здолає той, хто йде!

Ткачук Олена,
учениця групи №19,
голова учнівського
самоврядування
ДПТНЗ "ВМВПУ"

Учасники святкового концерту з нагоди Дня студента

НАСИЛЬСТВО СЕРЕД ДІТЕЙ

Сьогодні досить тривожним феноменом людського існування є його прагнення до верховенства, домінування в чому-небудь чи над ким-небудь, що виражається в конкуренції, суперництві, боротьбі за владу, життєві блага, територію.

Найбільш соціально небезпечною формою прояву цього феномена є війни: світові, регіональні (між окремими державами), міжетнічні.

Проблемою насильства в житті людей схвилювані всі, оскільки вони зачіпають життєві інтереси мільйонів людей в усьому світі. У своєму найбільш жорсткому вираженні насильство проявляється у формі воєн, терору, геноциду, а в міжособистісних - у вигляді злочинів проти особистості (вбивства, грабежі, зґвалтування, бійки з нанесенням каліцтва).

У сучасному світі відбувається швидкий розвиток насильства, як соціального, так і міжособистісного. Фактами насильства рябують шпальти газет, ми бачимо страшні сюжети на телеекранах чи в Інтернеті. Окрім того, що, мабуть, найстрашніше, ми можемо побачити чи навіть бути учасником цього в реальному житті.

Аналіз результатів анкетування, що проводилося у нашому навчальному за-

ладі серед учнів першого курсу показав, що основним ризиком виникнення насильства серед учнівської молоді вони вважають конфліктні ситуації - 49%. Зазвичай у яких учні шукають співчуття та розуміння - 55%.

Радує те, що більша частина - 57% - відзначають, що в сім'ї їх люблять, але насторожує той факт, що все ж є учні, які відчувають ненависть та жорстоке поводження по відношенню до себе в їх сім'ї.

Варто відзначити, що у навчальному закладі учні відчувають спокій та впевненість - 50%, радість - 38%.

Найпоширенішим способом вирішення конфліктів учні вважають бесіду - 75%.

На запитання: «Які причини виникнення насильства в навчальному закладі серед дітей та над дітьми Ви вважаєте основними?» учні відповіли:

- виникнення насильства через непорозуміння - 17%,

- ситуації, коли сильніші учні зривають злість на слабших - 7%,

- все залежить від рівня вихованості - 5%.

Що ж, все-таки, є основною причиною проявів насильства?

Основною причиною будь-якого прояву насильства завжди є непорозуміння або ж, якщо точніше, - конфлікт. У психології конфлікт пояснюють як відсутність порозуміння між двома чи більше сторонами. Ще одним варіантом є пояснення конфлікту як особливого виду взаємодії, в основі якого лежать протилежні і несумісні цілі, інтереси, типи поведінки людей чи груп, які супроводжуються негативними психологічними проявами.

Для вирішення конфлі-

кту необхідне створення атмосфери довіри та поваги до кожної особистості.

Сам процес розв'язання конфлікту можна умовно розділити на сім складових, лише поєднання яких може забезпечити успішне вирішення проблеми:

- Повага до себе та інших. Щоб зрозуміти іншу людину, необхідно, перш за все, поважати її. У той же час повага до іншого передбачає і самоповагу. Самоповага потрібна і при відстоюванні власної точки зору. Більш боязким варто вчитися відчувати впевненість у собі, щоб не боятися висловитися в групі.

- Уміння слухати і го-

товність розуміти. Ні одне рішення не може бути прийняте без готовності відкрито висловити свою думку і вміння вислухати думку іншого. При цьому під умінням слухати ми розуміємо вміння вникнути та зрозуміти позицію другої сторони. Кожен із нас може слухати іншого з повагою, лише тоді, коли буде впевнений, що сам теж буде почутий.

Тому так необхідні **розуміння та інтуїція.** Часто нам потрібно зрозуміти не тільки поведінку людини, але і її причини.

- Самоствердження повинно бути без насильства. Треба навчитися здійснювати свої бажання і потреби, не завдаючи шкоди іншим, самостверджуватися, захищати свої права оптимальним способом.

Співпраця. Розв'язання конфлікту можливе на основі мирної взаємодії двох сторін. Тому так важливо навчитися враховувати чужі потреби і бажання, відсувати на задній план свої власні, поки не буде знайдено спільне рішення. Це може відбутися тоді, коли ви повірите, що й інші готові враховувати ваші

потреби і бажання.

- Свідомість і критичне мислення є найважливішими аспектами без насильницького вирішення конфліктів. Вони мають на увазі не лише здатність критичної оцінки конфлікту, але і готовність змінити свою думку на підставі нової інформації або нового розуміння ситуації.

- Фантазія, творчість, задоволення. Вирішальним фактором у вирішенні конфліктів без застосування сили є пошук самостійних рішень, без втручання третьої сторони. При цьому можливий розгляд будь-яких найфантастичніших вирішень проблеми. Часто третя сторона намагається знайти винного або нав'язати свою точку зору, що не може привести до бажаного результату. Інколи існує відразу декілька шляхів вирішення проблеми, і їх варто відшукати. Фантазії та творчості можна й потрібно вчитися свідомо.

Прикро усвідомлювати, що сьогодні жорстокість та насильство стали частиною нашого життя. Але, як кажуть відомі люди, "ми самі творимо своє життя", тому творимо його гарним, добрим, чистим та світлим, в якому не буде місця вороженості та конфліктам.

Лазнюк В.М.,
психолог

ЯКЩО ТИ НАРОДИВСЯ БЕЗ КРИЛ, НЕ ЗАВАЖАЙ ЇМ РОСТИ

(Коко Шанель)

Кожного дня на світ з'являються тисячі нових душ. У кожного своя доля, свій шлях, проте... Чи творитимуть вони своє майбутнє власноруч, чи плитимуть аморфно за течією сірого життя?

Одні з них стають багатими та відомими, про них пишуть газети та журнали, інші проживають життя сіро і не помітно, так і не досягнувши нічого і не пізнавши щастя життя. А чи замислювались Ви над своїм існуванням? Навіщо Ви живите?

Слухаючи засоби масової інформації ми дізнаємося про зірок спорту, успішних підприємців, талановитих художників та вчених. «Як вони стали відомими?»,- питаєте Ви. Талант дається від Бога, але щоб його розкрити, потрібна плідна праця. 90% успіху - це зусилля для досягнення мети і лиш 10% - унікальні здібності людини. Для того, щоб спортсмену виграти Олімпійські Ігри, потрібні роки виснажливих тренувань, роки надзвичайних зусиль та переживань. А лиш згодом талант спортсмена розкривається у повній красі. Досить часто можна почути фразу від молодих людей: «У мене нема здібностей до малювання, я не здатний грати в футбол, у мене ніколи не вийде стати кіноактором, успішним бізнесменом і так далі»... Звідки беруться ці рамки? Ми самі виносим собі вирок, не даючи розвинути нашим здібностям, не да-

ючи розкритись нашим крилам. Американські вчені провели досить цікавий експеримент. У скляну банку було поміщено декілька сотень маленьких коників-стрибунців. Банку закрили кришкою та поставили в темну кімнату. Через три дні банку дістали і відкрили кришку. Жодна кома не змогла вистрибнути з банки, хоча з фізіологічної точки зору це їм вдалось з легкістю. Чому ж так сталося? За три дні стрибунці створили нове покоління, в якому було закладено від "батьків" те, що дився без ніг, все життя ходило з банки вистрибнути неможливо. Таким чином коники вистрибали з банки, але не вистрибали з неї. Аналогічно і в нашому житті. Ми створюємо собі рамки, вибратись з яких неможливо. Ми не віримо в те, що здатні на більше, в те, що людські здібності не обмежені.

Багато людей дуже сильно сприймають критику зі сторони інших. "Ти некрасива!", - почувши таку фразу майже кожна дівчина знітиться і буде нарікати на долю в тому, що подарувала їй чарівну природу. "Життя несправедливе, мислити, вірити у себе і у свої чому ж я не така?" Дівчина зневірюється і просто опускає крила своєї краси, не даючи їм жодного шансу розкритись. Не докладаючи жодних зусиль, ще до виглядати краще, вона навпаки створює комплекси, позбутися яких з часом стає дуже

важким завданням. Опускаючи руки, ми нічого не змінюємо, щоб стати кращими, впевненішими, сильнішими. Лінощі та комплекси керують більшістю з нас. Ми нарікаємо на долю, на те, що вона не дала нам здібностей та удачі. А да-вайте згадаємо Бетховена! Цей найвидатніший музикант світу творив шедеври музики глухим, доля позбавила його слуху, але свій талант він крив незважаючи на всі обставини. Чому ж так сталося? За три дні стрибунці створили нове покоління, в якому було закладено від "батьків" те, що дився без ніг, все життя ходило з банки вистрибнути неможливо. Таким чином коники вистрибали з банки, але не вистрибали з неї. Аналогічно і в нашому житті. Ми створюємо собі рамки, вибратись з яких неможливо. Ми не віримо в те, що здатні на більше, в те, що людські здібності не обмежені.

Я думаю, що після цього більшість із нас замислиться, які ж ми щасливі, що Бог дав нам здоров'я, дієздатні руки та ноги. Друзі, для того, щоб досягти висот у житті насамперед потрібно позитивно мислити, вірити у себе і у свої сили. Успіх досягається з часом, лише після років тяжкої праці ми реалізуємо свій прихований талант в улюбленій нами справі. Не заважайте рости своїм крилам, повірте в себе, ви унікальні на цій землі!

Бубелянич Даша,
учениця групи №29

НАЙГОЛОВНІШЕ ДЛЯ ЛЮДИНИ В ЖИТТІ - ЦЕ ЇЇ ЗДОРОВ'Я

Дружня підтримка одногрупників у лікарні

Найголовніше для людини в житті - це її здоров'я. Адже недарма споконвіку відома фраза: "У здоровому тілі - здоровий дух!". Це дійсно так: якщо Ви здорові, значить - у Вас прекрасний настрій і будь-яка справа до ладу.

Наш друг, учень гр.№36 Рymarчук Владислав 7 листопада 2013 р. потрапив у ДТП, в результаті якої отримав важкі травми. Зараз Влад лікується в обласній дитячій лікарні, і це велике чудо, що залишився живим. Про таке кажуть: "Народився в сорочці". Нелегко йому зараз, і не відомо, скільки йому ще лікуватись доведеться. Дякуючи долі, Владислава оточують чуйні і добрі люди, які не залишилися байдужими до його біди.

В училищі зібрані кошти на лікування - учні всіх груп, працівники училища та адміністрація надали посильну допомогу. А друзі, крім того, не залишають його на

одиночці зі своєю бідою, підтримують, часто відвідуючи у лікарні та спілкуючись через Інтернет.

Оскільки лікування може затягнутись надовго, то адміністрація училища надає йому можливість вчитись за-раз дистанційно, щоб не втратити цей рік навчання. З Божою допомогою та з допомогою дружнього колективу нашого училища, ми сподіваємось закінчити другий курс із хорошими оцінками та при доброму здоров'ї Владислава.

Дорогий Владе! Навіть якщо ти хворий, то це не біда! Головне не впадай і хвороба відійде. Адже основні ліки від усіх хвороб - це посмішка і гарний настрій! Так що не сумуй і швидше одужуй, ми будемо чекати!

Вільчинський Євгеній,
учень групи 36

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ - ЦЕ ПРОЦЕС ІНТЕГРАЦІЇ ДЕРЖАВ В ЄДИНИЙ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ "ПРОСТІР"

Ідеї пан'європеїзму, що довгий час висувалися мислителями впродовж історії Європи, з особливою силою зазвучали після Другої світової війни. Спочатку було підписання Паризького договору про створення Європейської спільноти вугілля і сталі. Згодом в Європі формується зона вільної торгівлі та митного союзу. Історія ж ЄС бере свій початок від 7 лютого 1992 року. У Маастрихті було підписано Договір про Європейський Союз. Договір набув чинності 1 листопада 1993 року.

Що ж має на меті ЄС? Це й об'єднання європейських Спільнот, й спільна зовнішня політика та співробітництво у сферах юстиції та внутрішніх справ. Зараз у 13 країнах Євросоюзу діє Шенгенська угода про вільне пересування громадян у його межах. 1 січня 2002 року до готівкового обігу була введена єдина грошова одиниця ЄС - євро. Від початку нового тисячоліття Європейський Союз розвивається. Він об'єднує все нові й нові держави. Наші сусіди на політичній карті прагнуть до євроінтеграції. За неї чпляються навіть неєвропейські країни. Мабуть, така кількість політичних діячів не можуть поміятися.

Адже залишатись між двома "світами" не можна. Українська політика має тісні зв'язки як з ЄС, так і з Росією. Роки історії це було основним питанням. Ми - при-

кордонна зона, ми - діалог між заходом і сходом. Але зараз все змінюється. Без України можуть обійтись. Продаж газу піде в обхід, відсутність нашої продукції на міжнародних ринках й не помітять. Україна повинна відійти від ролі буферної зони. Ось тут і постає питання. Куди? Здавалось би, два варіанти, а ризики значні. Потрібно зважити всі "за" і "проти".

Але тут на допомогу прийшов народ України. Останні події в державі показали, що народ переріс політиків. Ті ще живуть в казці "СРСР". Молоді ж люди і їхні батьки, прості люди із власними сподіваннями, вже давно зрозуміли, що триматись за минуле не варто. Що дасть нам Європа? Найбільший ринок у світі, прекрасну освіту, доступ до загальнолюдської культурної спадщини, яка роками накопичувалась в Старому світі. А Росія, колишні республіки СРСР? Дешевий газ, ринок неякісних товарів в обмін на політичну і культурну залежність? Так, легше піти на ментальний зиск, аніж чекати роками на зрушення інтеграційних процесів з Європою. Але ж ми всі живемо заради майбутнього, нехай навіть заради спокою і нормального життя. І це нормально, це тверезі думки. Приклад Польщі, Чехії та інших східноєвропейських країн показав, що сьогоднішні втрати

вартують того, аби через декілька років жити в цивілізованій державі, успішній як матеріально, так і духовно.

У Конституції вказано, що носієм влади є народ. Чому ж ми, українці, не можемо обирати? Навіщо ж носити владу, яка враховує лише власні інтереси? Вона тримається заради збагачення. І для цього не зупиниться ні перед чим. Вона лише і вміє, що обіцяти, дій же від неї й годі чекати. Це розуміють усі. Пам'ятаймо ж, що рідна стежина краща за чужу автомагістраль. Її ж можна побудувати і самому. Не без підтримки ззовні, звичайно. Але за чуже ми вже розплатились сповна, час отримувати власне. Час бути собою!

**Пахолок Тарас,
учень групи №6**

Свої думки з цього приводу вирішили висловити й учні групи №6.

Глухих Валентин:
"Україна - прекрасна країна, яка має гарну природу, велику територію, родючу землю, дружній народ, але при цьому, не здатна як слід розвиватись і процвітати. Цьогочасна влада не може правильно керувати країною і не здатна вирішувати глобальні питання, через це наша держава не може рухатись вперед".

Желницький Сергій:

"Я хочу жити в Європі. Я достатньо добре розумію, що од-

разу всього не буде, розумію, що куди би ми не вступили, є свої плюси і мінуси. Але з чогось потрібно починати. Також я не згоден з діями нашої влади, хоча водночас співчуваю Президенту, якому потрібно прийняти таке нелегке рішення".

Войцехівський Володимир:

"Україна - це європейська країна. Географічно, культурно вона належить до Європи. Якщо ми вступимо до Євросоюзу, у нашої країни з'явиться шанс на зміни. Ми зможемо вільно подорожувати Європою, експортувати туди наші товари. Навчання буде більш доступним і менш корумпованим, наше життя стане щасливішим і ми не будемо залишати нашу країну в пошуках кращого життя".

Гулько Юрій:

"Вся історія українського народу переконливо свідчить про вистраждане ним право бути в Європі, об'єднатися у своєму бажанні жити в європейській країні. Тому чому ж не скористатись цим шансом здобути щасливе життя на власній землі, життя за європейськими стандартами?!"

Поступ до Європи починається в справах кожного з нас, в наших думках і діях. Якщо ми хочемо щось змінити, треба відстоювати свою громадянську позицію!"

Березнюк Іван:

"Євроінтеграція для України - це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, вихід на світові ринки".

Пахолок Тарас:

"У даній політично-економічній ситуації, я обрав шлях до Євросоюзу. Чому? Я вважаю євроінтеграцію єдиним виходом із ситуації. Скільки можна боятись? Я бачив, як живуть люди в Європі і бачив Росію. Я не хочу повертатись у минуле. Європа - це сучасність, демократичність. Спочатку, звісно, буде важко, але це гідна ціна заради майбутнього".

Опольський Ярослав:

"Я вважаю, що патріотом можна назвати людину, яка щиро любить свою Батьківщину, яка здатна відстоювати інтереси своєї держави, яка "живе своєю країною". Я вважаю себе патріотом України, і, враховуючи події, що зараз відбуваються за вікном, хочу відстоювати свої інтереси і інтереси нації. Я не хочу належати до "сірої маси", яка все своє життя сліпо пливе за течією.

Я вірю, що об'єднавшись, можна змінити світ на краще. Я належу до покоління, яке житиме в Україні в найближчі роки, і я вважаю, що наш народ заслуговує на вільну суверенну розвинену європейську державу".

НАДО НАЧИНАТЬ СНАЧАЛА, А НЕ СВОДИТЬ СЧЕТИ

Надо начинать сначала, а не сводить счеты. Мы еще не все поняли. Как ни странно, мне в эти дни вспомнился припев революционной песни "Интернационал", переведенной на украинский язык поэтом Миколою Воронным. Припев начинается строкой, которой нет ни в оригинале, ни в русском тексте: "Час розплати настав!".

Когда-то непременно приходит время осмысления и расчета - не обязательно кровавого и не обязательно с другими - важно для начала рассчитаться с самими собой. Мы прощали больше двух десятилетий независимого национального развития, и не надо, помоему, все валить на нынешних Президента с премьер-министром. У них на столе и на всех наших столах лежат счета, не оплаченные тремя Президентами предыдущими, кстате, избранными нами, а также теми, кто наблюдал формирование парламента неведомо из кого, выдвигение в министры людей неведомых, воровство, распад промышленности.

Мы привыкли к чувству собственного бессилия, внушавшемуся нам еще советской властью, приучились к собственному разочарованию. Столько наговорив о патриотизме, мы не воспитали в себе чувства моральной ответственности за происходящее в стране - и власть это чувство тоже утратила. Многим, оказывается, было интереснее бороться за независимость, а не мозольно, продуманно осуществлять ее. 22 года назад мы оставили у власти коммунистов - тех же, что разрушали Украину десятилетиями, ввалили нам, отделяли нас от человечества, уничтожали национальную элиту.

Это мы все ушами прохлопали, а сегодня хлопаем в ладоши, требуя немедленных перемен. И при этом вроде бы никто из нас ни за что не ответственен - в крайнем случае все шишки валяются на нескольких человек из властных структур, и даже холуйский хор, так звонко певший до недавнего времени и мешавший всем нам оглядеться, вроде ни при чем, он даже не упоминается. Мы в 1991 году не сумели не то чтобы перейти, а даже сделать шаг в сторону новой цивилизации, нового достоинства и расправляемся за все это сейчас. Время хорошенько задуматься, и поиск виновных в соглашательстве начинать надо с себя... Конечно же, наше место в Европе, но соседние с Украиной Польша, Венгрия или Чехия прошли огромное расстояние, в направлении к которому мы еще только примериваемся.

Никаких Гавелов с Валенсами не было у нас на вершине власти и в помине - разве что преждевременно закончивший жизнь Черновил. Скажите, каких молодых лидеров из среды одареннейшего народа мы выдвинули за эти годы, кого подняли к власти из талантливой молодежи и - честно говоря - был ли до сегодняшнего дня и есть ли сейчас у талантливых молодых людей шанс пробиться?

Когда я не так давно ходил по Администрации Президента Грузии, видя вокруг молодые лица и зная, что старейшим в правительстве является 40-летний министр иностранных дел, самым важным для меня было то, что всех этих людей нашли, дали им возможность поучиться в Сорбоннах с Оксфордами и узнать, что такое европейская цивилизация. Конечно, правительство не футбольная команда, но, как писал поэт: "Все же, все же, все же...". Я вспомнил об этом, видя ребят, задававших тон на киевских демонстрациях, родившихся уже после советского распада и не желающих, чтобы Советский Союз поглотил их снова - под какими угодно названиями.

Опыт патристического говорения у нас огромный. Очень боюсь, что в Украине будут объявлены несколько виновников нелепого пути, приведшего страну неведомо куда, и мы снова станем размышлять, как их наказывать попримернее, и высчитывать, когда и кто нас поворачивал не туда. А между тем до сих пор не создана даже независимая судебная система для этого, мы не научились спрашивать не только с депутатов, но и с самих себя.

Надо начинать почти что сначала, а не сводить счеты. Без истерик. Мы на это способны?

Виталий Коротич

Вінницький «Євромайдан»

"Лінію оборони тримають живі!"

Патріотичні гасла, майоріння державної символіки, прогуляні пари, пікетування обласної ради - так мітингують за євроінтеграцію студенти вінницьких "вишів".

Уже звичними стали за останні кілька днів вічний шум, надмірна присутність правоохоронців на вулицях міста та випуски новин, які в основному побудовані на фактах про розвиток подій на "євромайданах" міст України. Не обійшло і без невдоволення "гамірними студентами" людей, які, проходячи повз колони мітингуючих, тихенько називають то "бандерівцями", то "стадом", то "бісовими революціонерами".

Мене, як студентку, теж це питання не могло оминути. Я ще точно не можу визначитись, чи я за євроінтеграцію, чи проти неї.

Якщо вірити в те, що ЄС дійсно допо-

може Україні стати успішною сучасною державою та забезпечить українцям дійсно європейський рівень життя, то я згодна на те, щоб бігти на Майдан та, зриваючи голос, вимагати у влади зміни рішення. Але, зважаючи на те, що в пресу просочилась інформація, що ЄС має намір просто "заморозити" зростання пенсій та заробітних плат при піднятті податків на 40-50%, бажання якимось підтримувати ідею вступу в ЄС різко зменшується.

З іншого боку, набридло вже бути залежними від Росії, яку теперішня влада боготворить і носить, як з «писаною торбою». Набрідло доводити на своїй землі значимість рідної мови, набридло не вміти приймати рішення, допоки Росія не вирішить нашу долю, набридло соромитись за можновладців в країні, яка вже скоро по-

вністю стане залежною від Імперії. Хочеться знову вільно дихати, а не "фільтрувати" російський осад.

У кожного своя правда: хтось підтримує Росію через те, що "батьки на заробітках", а хтось хоче спробувати пожити по-європейськи. А головне ж, щоб просто дали спокійно бути незалежними!

Щоб не сталося з Україною, чи буде пролита кров не тільки студентів ківського Євромайдану, чи й багатьох інших людей, я хочу жити у своїй країні з мирним небом над головою та впевненістю у тому, що мої діти матимуть світле майбутнє, і не муситимуть вигукувати "Слава Україні!", відстоюючи свою ідею.

**Паламарчук Ірина,
Ворошан Єва, учениці групи №33**

10 ГРУДНЯ - МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПРАВ ЛЮДИНИ

Учасниці гуртка «Феміда»: Тихолаз Н., Воронюк К., Свиначук О.

Протягом ХХ століття стався ряд подій, які надовго, а можливо, і назавжди, залишаться в пам'яті людства, в його історії.

Однією з таких подій було прийняття 10 грудня 1948 р. у Парижі Генеральною Асамблеєю ООН Загальної декларації прав людини. Дата прийняття Загальної декларації щорічно відзначається у всьому світі, як Міжнародний день прав людини. На сьогодні важливо, щоб кожна людина знала свої права, щоб ці права стали цінністю, визнаною і державою, і суспільством. Бо знати свої права - значить вже наполовину володіти ними.

Чи знають наші учні свої права? Що робити, коли твої права порушують?

У рамках Всеукраїнського тижня права членами правового гуртка "Феміда" була проведена акція "Знай свої права - виконуй свої обов'язки".

Опитування, проведене серед учнів училища, показало, що у більшості дітей (66%) права порушувались (в училищі - 12%, в лікарні - 13%, на вулиці - 30%).

34% опитаних вважають, що їхні права не порушувались, а 52% були в ситуаціях, коли порушувалися права їхніх друзів.

У разі порушення прав учні звертаються до батьків - 35%, 26% просто засмучуються, 22% звертаються до керівництва груп і 17%

просто не реагують на порушення.

Більшість учнів вказало, що знають про своє право на здобуття освіти (69%), право на свободу слова (48%), право на відпочинок (46%), право на життя і право на власну думку (по 22%).

Ми поцікавились думкою учнів про права людини в нашій державі.

- "Держава та її закони мають охороняти права людини. Але ж досить часто людям доводиться себе боронити від держави та її керівників".

- "Людство стало більш свідомим, але ми не можемо говорити про рівність прав у нашій державі. Виходить так, що в нашій державі хто має гроші, має права одні, а для простих людей ці права інші".

- "Особисто я вважаю, що кожен із нас має сам стежити, чи не порушуються його права та свободи. А також, і це головне - поважати права інших не менше, ніж власні. Тоді вже сама держава зможе називатися правовою".

10 грудня, в День прав людини, кожен мав змогу отримати від Феміди (Воронюк К.) та її вірних Слуг закону (Потапчук Л., Дьоркіної Л., Свиначук О., Тихолаз Н.) буклет "Загальна декларація прав людини".

**Воронюк Катя,
учениця групи
№19, староста
гуртка "Феміда"**

Проведення акції «Знай свої права!» гуртківцями

ЗАПИТУЄТЕ? ВІДПОВІДАЄМО!

Здатність до праці може проявитися у людини досить рано. Навіть малу дитину можна навчити і зацікавити виконувати нескладну роботу, наприклад, поливати квіти, підмітати. Однак зрозуміло, що в юридичному розумінні здатність до праці виникає з досягненням певного віку.

З уроків історії та літератури ми знаємо, що досить часто на виробництві використовували дитячу працю, адже вона була дешевою. Лише в 1847 році в результаті боротьби робітників за свої права в Англії було видано закон, що встановлював для жінок і підлітків 10-годинний робочий день. Це був великий успіх, проте дитячу працю продовжували застосовувати ще досить широко, а була вона виснажливою та тяжкою.

Наскільки ж наше реальне життя та законодавство відповідають міжнародним вимогам?

Відповідно до ст.32 Конвенції про права дитини визнається право на захист від економічної експлуатації та від виконання будь-якої роботи, яка може являти небезпеку для здоров'я, бути перешкодою в одержанні дитиною освіти чи завдавати шкоди її здоров'ю, фізичному, розумовому, духовному, моральному та соціальному розвитку. Сучасні міжнародні документи дозволяють приймати на роботу осіб з 16-

річного віку.

Українське законодавство, дозволяючи брати неповнолітніх на роботу, встановлює особливі правила їх роботи, захищає їх інтереси, охороняє здоров'я та можливості подальшого розвитку.

- З якого віку можна працювати?

- Вік, з якого допускається прийняття на роботу - 16 років. Якщо Вам 15 років - на роботу можна влаштуватися лише, як виняток, за згодою одного із батьків або особи, що його замінює. Робота повинна виконуватись ТІЛЬКИ у вільний від навчання час.

Якщо Вам не виповнилось 16 років і при прийнятті на роботу від Вас не вимагають дозволу батьків на працевлаштування - така праця є незаконною і Ваші права не захищатимуться. Законодавство передбачає укладення трудового договору з неповнолітніми особами в письмовій формі. Також роботодавцю в обов'язковому порядку необхідно вести облік працевлаштованих неповнолітніх осіб.

- Скільки годин мають працювати неповнолітні?

- Згідно з чинним законодавством України про працю тривалість робочого часу для неповнолітніх є скороченою.

Робочий час не повинен перевищувати:

- 36 годин на тиждень, якщо Вам від 16 до 18

років;

- 24 години на тиждень, якщо Вам від 15 до 16 років.

У такому режимі Ви маєте право працювати під час канікул.

Якщо Ви працюєте протягом навчального року у вільний від навчання час, Ваш робочий день не повинен перевищувати:

- 18 годин на тиждень, якщо Вам від 16 до 18 років;

- 12 годин на тиждень, якщо Вам від 15 до 16 років;

- Яку роботу не може виконувати неповнолітній?

- Використання праці дітей на важких роботах, роботах зі шкідливими або небезпечними умовами праці, а також залучення до нічних, надурочних робіт і робіт у вихідні дні - заборонено законодавством України.

- Якщо виникло бажання працевлаштуватися, до кого звернутись?

- Якщо Вам від 16 до 18 років, у Вас є бажання і можливість працювати у вільний від навчання час, Ви можете звернутись до Центру зайнятості населення або безпосередньо до роботодавця, у якого є вакантні (вільні) робочі місця.

- Якщо порушується законодавство про працю, до кого звернутись за допомогою?

- Згідно з чинним законодавством служби у спра-

вах дітей мають право перевіряти умови роботи працівників, молодших 18 років, на підприємствах, в установах та організаціях незалежно від їх форм власності, у разі надходження нарікань від неповнолітніх та їх батьків на адміністрацію підприємств.

- Чим обмежене звільнення працівників, молодших 18 років?

- Звільнення працівників, молодших 18 років, з ініціативи адміністрації допускається, крім додержання загального порядку звільнення, тільки за згодою служби у справах дітей. Батьки, а також службові особи мають право вимагати звільнення неповнолітнього, якщо продовження роботи загрожувє здоров'ю неповнолітнього або порушує його законні інтереси вже сьогодні!

- Чи несе відповідальність роботодавець за порушення норм трудового законодавства?

Порушення правил працевлаштування неповнолітніх осіб може бути кваліфіковано як грубе порушення трудового законодавства, і спричинити за собою притягнення посадової особи такого роботодавця до кримінальної відповідальності за ст. 172 Кримінального кодексу України

На ваші питання відповідали члени правового гуртка Папчук Людмила, Устій Яна, учениці групи №18

"Від великого до смішного один крок!"

Гумор у нашому житті породжується певними "абсурдними" ситуаціями. Кожен народ сміється над своїми, часто тільки йому зрозумілими нюансами життя. Всі знають про так званий "англійський гумор", критикують гумор німців. А коли говоримо про український гумор, то тим самим згадуємо найяскравішу вдачу нашого народу.

Але сьогодні не про це. За роки роботи викладачем, я виділила для себе особливий "учнівський гумор". Вивчаючи право, досить важливий предмет, учням вдається "створити", на їх погляд, серйозні правильні речі, а вдумавшись в них - смішні. Вже багато років я колекціоную цитати своїх учнів. Одні з них вже давно стали дорослими і самостійними людьми, але на зміну їм прийшли нові автори чергових правових "перлів":

- Якщо працівник хоче розірвати трудовий договір із роботодавцем через дуже важливу причину, то він (працівник) має подати заяву про звільнення не роботодавцю, а адвокату.

- Відставка Президента може відбутися виключно при наявності бажання уряду.

- Фізична особа - це особа, яка працює фізично.

- Якщо учням холодно у кабінетах, то це є порушенням їх права на забезпечення належних погодних умов.

- Адміністративний арешт - це виправні роботи у позаурочний час.

- Якщо громадянин приходить на виборчу дільницю, то це означає, що він реалізує своє право на віддання голосу.

- Смерть одного із подружжя може настати за рішенням суду

- Державна служба - це вигідна робота в інтересах держави.

- Система права - це сукупність тих прав, які суперечать обов'язкам.

Сміх і гумор завжди допомагав нам побачити і викоренити свої недоліки, тому бажаю своїм учням успіхів у вивченні права.

Бережок С.М., викладач правознавства

Дві точки зору на одну проблему

Як відомо, вибір нам доводиться робити сотні разів на день. Нерідко ми робимо його швидко, тому що маємо миттєвий досвід. Але часто ми стикаємося з тим, що віддати перевагу одному перед іншим складно, бо боїмося програти. І чим більша відповідальність, тим важче нам зробити вибір. А якщо це вибір майбутнього держави? Це ж яка відповідальність!

Так, ми неодноразово чули з вуст наших політиків такі слова: "Україна - європейська держава", "Майбутнє України - європейське", "Європи немає без України". А чи віримо в це ми, українці? Я дам на це однозначну відповідь - так, віримо.. Але чи готові ми до цього?

Якраз відповідь на це питання шукали наші учні на засіданні правового гуртка. Закономірно, однозначної відповіді не було.

Федоренко Владислав:

«Про Європу наше суспільство говорить вже давно і багато. З екранів телевізорів лунають різноманітні гасла, заклики, лозунги, але рівень економічного життя в нашій країні далеко не європейський. Наші політики кажуть: дайте нам європейську перспективу, а потім ми все зробимо. Але так не буває. Спочатку треба щось зробити. Я погоджуюсь, що майбутній шлях України залишається

європейським, оскільки цього хочуть люди, особливо молодь. Але цього потрібно прагнути і йти всіма силами: політичними, економічними і, звичайно, суспільними. Це проблема, яка потребує політичного керування».

Музичук Євген:

«А я хочу сказати, що ЄС має не тільки переваги. ЄС пропонує перейти Україні на їхні стандарти у вугільно-видобувній промисловості, енергетиці, науці і освіті, ядерній промисловості, охороні навколишнього середовища. Але ми сьогодні не завжди можемо дотримуватися їх стандартів. Кризова ситуація складеться в промисловому Донбасі».

Торгові відносини України з країнами ЄС складаються не на користь України. Наші виробничі потужності, якість продукції не можуть конкурувати з європейськими. Значну частину українського експорту становить промислова продукція невисокої якості. Наше законодавство непередбачуване, постійно змінюється, що відлякує насамперед іноземних інвесторів. Грошей у нас немає, тому і реформи не проводяться. Так що допомоги від Європи годі чекати».

Бережок С.М., викладач правознавства

СЛОВО ВИПУСКНИКАМ

ШЕСТОПАЛЮК ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ

Заступник директора з навчально-виробничої роботи Вінницького ПТУ № 4 (1983-1987). Директор Вінницького ПТУ № 11 (1987-1992). Заступник начальника управління освіти, начальник відділу професійно-технічної освіти (1992-1999), заступник голови (1999-2003) Вінницької обласної державної адміністрації. З 2003 року - ректор Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського. Кандидат педагогічних наук, професор.

Ініціатор створення координаційно-методичної ради при управлінні освіти з числа наукових працівників, членів творчої спілки вчителів України. За його сприяння у вищих навчальних закладах Вінницької області було обладнано наукові лабораторії, сформовано творчі колективи, налагоджено зв'язки з вищими навчальними закладами зарубіжжя.

За роки роботи на посаді ректора Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського під керівництвом О.В. Шестопалюка створено п'ять інститутів, відкрито десять нових кафедр, створено спеціалізовану вчену раду із захисту кандидатських дисертацій, відкрито докторантуру, модернізовано та оновлено навчальні корпуси, аудиторії, лабораторії.

Відмінник освіти СРСР. Відмінник освіти України. Заслужений працівник освіти України (2007). Нагороджений медаллю А.С. Макаренка.

Це лише невелика офіційно визнана частина заслуг і досягнень Олександра Васильовича Шестопалюка. Та нам ближчою є та частина його життєвого і професійного шляху, що пов'язана із нашим навчальним закладом. А спільного чимало:

1965 рік - Олександр Шестопалюк став учнем професійно-технічного училища №4 м.Вінниці, яке саме у цьому році було реорганізовано на базі ремісничого училища №1.

1972 рік - Олександр Васильович розпочав свою професійну діяльність на посаді майстра виробничого навчання Вінницького ПТУ №4.

1983-1987 роки - кар'єрна сходинка сягнула посади заступника директора з навчально-виробничої роботи Вінницького ПТУ №4.

Як бачимо, немало... Більше 20 років - час, за який Олександр Васильович проявив талант вмілого організатора і керівника. У його багатогранній діяльності органічно поєднуються здібності досвідченого педагога, вмілого організатора і керівника, чуйного наставника та доброго господаря.

Колектив навчального закладу надзвичайно пишається здобутками і досягненнями свого випускника. Саме тому творча група телепресцентру "Молодіжний вісник" завітала до Державного педагогічного університету ім. Михайла Коцюбинського, щоб у дружній щирій бесіді пригадати роки, присвячені діяльності Олександра Васильовича у Вінницькому професійному училищі №4.

- Олександр Васильовичу, трішечки історії: хотілося б, щоб Ви пригадали той час, коли були учнем нашого навчального закладу, згодом його випускником. Поділіться з нами Вашими спогадами: як Вам вчилася на

той час? Що було цікавим й, мабуть, суттєво відмінним від сьогодення?

- Надзвичайно приємно спробувати якісь подробиці з того часу... 1965 рік. Я закінчив 8 класів. Тоді був такий період, що після 8 класу, незважаючи на рівень знань і показник успішності, кожен мав намір швидше піти працювати. Сім'ї жили не дуже багато. У мене батьки робітники, хотілося мати свої гроші, тому, я пам'ятаю, що більша половина нашого класу одразу була зорієнтована на те, щоб шукати якусь професію, спеціальність, аби, отримавши її, мати змогу швидше піти на виробництво і заробляти свої власні кошти. Зрозуміло, що після 8 класу відкривався цілий перелік технікумів і профтехучилищ. На мій вибір вплинуло те, що я завжди хотів багато мандрувати. Радянський союз - велика територія, велика країна... І ось у нашому місці було єдине профтехучилище, яке давало таку можливість. Про це я дізнався від старших товаришів, які закінчили школу раніше і уже навчалися чи завершили навчання у 4-му профтехучилищі. Училище було в старому приміщенні майстерень колишнього агрегатного заводу, тепер там така запущена територія, неохайна... але там було училище... Коли я почав наводити довідки про навчальний заклад, то зрозумів, що туди не так просто вступити.

Надзвичайно складною була процедура співбесіди, яка дозволяла виявити і моральні якості, і рівень знань. Училище технічне, вимагало непоганих знань і з математики, і з фізики.

Сьогодні маючи досвід відбору студентів до університету, я хочу сказати, що тоді молоді люди були не гірше підготовлені, а, можливо, навіть і краще.

Я міг би багато розповідати... Та хочу сказати, що дякую долі за те, що у свій час я зробив такий вибір, потрапивши саме в це училище, оскільки пройшов таку школу, яка мені в майбутньому дуже багато дала... І якби я починав усе спочатку, то б мало що змінив.

Із теплом у серці пригадую тих людей, які у той час працювали... Борис Петрович Андреев, директор училища, член комітету комсомолу Бородій Дмитро Семенович, і багато інших... Це були люди, які пройшли війну, які були спеціалістами. Зв'язківці, які прийшли з практичними вміннями, які мали колосальний досвід. Скажімо, Фукс Лев Ісакович, був такий викладач, він один із небагатьох прокладав кабелі між материками, зокрема між Америкою і колишнім Радянським союзом, десь у районі Камчатки... Він багато розповідав нам, вчив нас, наводячи приклади з досвіду своєї

Олександр Васильович Шестопалюк, ректор Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

роботи. Для майбутніх кабельщиків такий досвід, такі знання - це невичерпно...

Багато чого можна було б розповісти. Ми надзвичайно цікаво проводили вільний час: вечори, танці. Ми дивилися кіно, читали книжки, з книжок вибирали якісь речі головні, які допомагали зорієнтуватися у житті.

- Олександр Васильовичу, на початку Вашої професійної кар'єри була така посада як майстер виробничого навчання, знову ж таки професійно-технічного училища №4. Як Вам працювалося із молоддю?

- Демобілізувавшись зі збройних сил перші дні я відпочивав, шукав роботу. Саме у цей час мені колишній директор училища Борис Петрович Андреев запропонував посаду майстра виробничого навчання. Для мене це було надзвичайно відповідально, я знав, що це педагогічна робота, робота з дітьми і до цього треба бути готовому, тому я навіть трішки розгубився, адже добре пам'ятав, у чому полягає робота майстра виробничого навчання, його обов'язки.

Добре зваживши усі "за" і "проти", я прийняв позитивне рішення. Почав працювати разом із Дмитром Івановичем Атаманенком на групі, це була перша група, яка одночасно почала здобувати її середню освіту. Класним керівником на групі була Кадемія Майя Юхимівна. Наша група була однією з кращих і ми де тільки могли, там займали перші місця.

Я був абсолютно задоволений своєю роботою, вона мені дуже подобалась. Я з великою радістю пригадую ті роки, коли я працював майстром виробничого навчання, коли була дисципліна, коли були ранішні лінійки, коли розводили дітей по аудиторіям. Ми були всі на рівні зі своїми учнями і це абсолютно не заважало толерантності й інтелігентності, між нами не було панібратства, кожен розумів своє місце.

- Якщо можна, зупиніться на спогадах про тодішніх

учнів. Чи можна їх порівняти із сучасними?

- На превеликий жаль, не пам'ятаю усіх прізвищ: Степко - староста був, Васюта, Піддубний... Це була чудова група. Якщо я не помилюся, з 26 чоловік 80% учнів вступили до вищих навчальних закладів одразу ж після училища.

Сьогодні зрозуміло, що учень більш потужний, тому що сьогодні і Гіппократ був би не такий і всі решта, тому що час йде, змінюється технології. Візьміть сьогоднішнього учня училища: він сідає за комп'ютер і робить чудеса, а візьміть наше покоління того часу - ми навіть уявлення про все це не мали. Тоді хлопець брав лопату і міг викопати яму за півдня таку, що сьогоднішньому вже б напевно тричі швидку довелося би викликати.

Сьогодні треба більше знати, треба читати, сьогодні учні більше знають іноземну мову, бо вони розуміють, що без цього ніяк.

Я думаю, що сучасна молодь, в першу чергу, повинна розібратися у тому, що зараз відбувається, зорієнтуватися, визначити для себе цінності і крокувати по життю, думаючи про те, щоб щось зробити таке, аби країні було краще, їм було краще.

- Олександр Васильовичу, нам цікаво знати Вашу думку про наш навчальний заклад сьогодні.

- Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище чи професійно-технічне училище №4, як воно називалося за моєї пам'яті, завжди було лідером, найкращим серед профтехучилищ Вінницької області, а за деякими показниками і на державному рівні. Я абсолютно багато знаю прикладів, коли училище виділялося серед усіх інших. У першу чергу, пошуком сучасних методик навчання, завжди наукова складова була присутня у роботі педагогічного колективу.

Я думаю, ви знаєте багато прикладів потужних кадрів, що вийшли зі стін училища.

Я пам'ятаю, як з перших днів навчального закладу в новому приміщенні почали впроваджу-

ватися нові форми, скажімо, добре усім відома "кабінетна система навчання". Вперше вона була запроваджена саме в 4-му профтехучилищі, досвід цієї системи прийжджали переймати зокрема, і югослави, і румуни. До того за кожною групою була закріплена аудиторія і викладач ходив тільки в аудиторію до учнів, а "кабінетна система" дозволяла ходити в спеціалізовані аудиторії до того викладача, який викладає той чи інший предмет і ця система настільки прижилася, що згодом вона була запроваджена і у вищих навчальних закладах, і в технікумах, і т.д.

ВМВПУ - прекрасний навчальний заклад, і я знаю, що й Міністерство освіти неодноразово організувало на його базі й конференції, наради й ряд інших подібних заходів. Училище не один рік є експериментальним майданчиком Міністерства освіти і науки, ну а це все свідчить про те, що навчальний заклад займає гідне місце в системі освіти не лише області, а й країни в цілому.

- І на завершення - кілька слів колективу.

Колективу, керівництву училища я хотів би побажати душевної рівноваги, здатності розуміти все, що відбувається, чітко бачити мету своєї діяльності, визначити спосіб і зберегти все те краще, все те, що є сьогодні в історії навчального закладу. Я надзвичайно пишаюсь тим, що в свій час працював в цьому колективі, це чудова школа, яка на все життя дає відповідні уроки, якими ти користуєшся. Маю надію, що колектив продовжуватиме працювати за давно обраним курсом, а головне - буде гідно робити оту святу справу: готувати молодих людей до життя, до самостійного шляху.

І я бажаю на цьому шляху великих успіхів колективу, здоров'я всім, хто там сьогодні працює, душевної рівноваги, розуміти все, що відбувається і зуміти правильно зорієнтуватися.

Розмову записала творча група телепресцентру «Молодіжний вісник»

МОЯ ПРОФЕСІЯ - МОЯ ГОРДІСТЬ

Професія - це та основна точка відліку, з якої починається все свідоме, діяльнісне життя кожної людини.

Кожна мо-лода людина, йдучи в дорос-ле життя, пра-гне вибрати собі професію за покликан-ням. Вдалий вибір професії - це запорука того, що "не марно прожи-неш вік", нат-хненно пра-цюватимеш і отримувати-меш від своєї роботи велике задоволення. Зробиш по-милку у виборі професії - і ти відчуєш, як тебе огорне почуття того, що ти займає-шся не своєю справою. Отже, найважливіше в житті - вчасно зрозу-міти своє покликання і сказати собі: "Це - моє". У кожного свій шлях до усвідомлення того, як сповнити власне життя глибоким змістом. Справді непросто зробити вибір із-поміж багатьох сотень професій. Інколи дитина вже з раннього дитинства знає, ким вона хоче бути, але не всім вдається досягти своєї мети. Та для того, аби мрія стала реальністю, потрібно докласти неабияких зусиль. А зусилля, як відомо, завжди винагороджуються.

Зацікавленість професією «Кухар» виникла в мене поступово, спочатку й не дуже усвідомлено. Але зараз я навчаюся у ВМВПУ на І курсі.

Тут, в училищі, ми з цікавістю вивчаємо обрану професію, яка найбільше відповідає особистому характеру, можливостям та упо-добанням, беремо активну участь у різних конкурсах, відкриваємо власні таланти.

"Щоб бути хорошим кухарем, потрібно постійно вчитися. Та, щоб стати справжнім професіоналом, мало володіти певним обсягом знань, треба ще вміти глибоко і творчо мислити. Від цього зале-жить вміння правильно приготувати страву, вкласти в неї всю душу", - постійно говорить нам наш майстер виробничого навчання. Я прагну стати асом у питаннях кухарської майстерності. Сьогодні, коли вже я зробила свій вибір майбутньої професії, ці мудрі слова набули для мене особливого змісту. Будучи ученицею II курсу, я вже знаю невеличкі секрети приготування страв. Мені до вподоби приготу-вання супів і борщів, різноманітних других страв, але особливо по-добається фігурне вирізання з овочів, оздоблення й прикрашання салатів та інших страв.

Тут я поступово здобуваю теоретичні знання зі спецдисциплін: "Технологія приготування їжі", "Устаткування ПГХ", "Організація ПГХ", які допомагають мені навіть простий обід зробити розкішним і свят-ковим, постійно розвивати вміння нарізати овочі, красиво викласти гарнір, акуратно полити страву соусом. Вивчаючи ази кулінарного мистецтва, я розширюю свій кругозір, набуваю потрібного досвіду. Цікавим є не лише процес приготування страви, але й підбір посу-ду, інвентарю, процеси, що відбуваються з продуктами при теп-ловій обробці. Зробити перші кроки в країну кулінарних звер-шень допомагають мені найкращі викладачі та майстри спецдис-циплін. Закріпити теоретичні знання дозволяють лабораторно-практичні заняття, які проходять в училищі у кухнях-лабораторіях, де є сучасне обладнання та прилади, а також виробниче навчання. Велику увагу адміністрація училища приділяє виконанню плану ви-робничої діяльності груп. Виробничу практику я проходила у пре-стижній піцерії.

Організація навчально-виробничого процесу в училищі забез-печує всебічний розвиток учнів і здійснення освітньої діяльності на якісному новому рівні з використанням нових технологій на-вчання й виховання. Застосування лекційно-практичної системи, комп'ютерних технологій у викладанні навчальних предметів, інте-рактивних форм навчання, особистісно зорієнтованого підходу по-зитивно впливає на розвиток пізнавальних та творчих здібностей учнів, що безумовно забезпечує високий професійний рівень підго-товки кваліфікованих робітників за професією «Кухар».

Матеріально-технічна та навчально-методична бази училища забезпечують можливість підготовки фахівців відповідно до сучас-них вимог.

Професія «Кухар» - одна з найважливіших у людському суспільстві. Вона необхідна у повсякденному житті. Сучасний кухар - це одно-часно професіонал, художник, дієтолог, психолог і навіть чарівник.

Обираючи професію, ми обираємо свою долю, свою життєву сте-жину. Майстрами не народжуються, ними стають завдяки клопіткій праці. Я дуже щаслива, що вибрала професію кухаря. Вона зайня-ла належне місце у моєму житті. Завдяки їй я зможу бути корис-ною не лише собі, а й усьому суспільству.

Моя професія - моя гордість!

Підлісна Катерина, учениця групи №32

Підлісна К. під час проходження виробни-чої практики

ОБИРАЮЧИ ПРОФЕСІЮ, ВОНИ ОБРАЛИ СВОЮ ДОЛЮ

Група №1, 2013

Найбільшою гордістю та нео-ціненим скарбом майстра ви-робничого навчання є його учні-випускники - талановиті, висо-копрофесійні фахівці, щедрі й багаті душею, які невтомно пра-цюють створюють сприятливі умови для реалізації своїх твор-чих здібностей.

Горобець Іван, випускник 2010 року

Свою кар'єру Іван розпочинав із ресторану "Феріде Плаза", де працював помічником кухаря. Та бажання і здатність удосконалю-ватися - не залишали його. Він поступово піднімався і піднімав-ся сходами свого кар'єрного росту. І вже з 2013 року працює шеф-кухарем у кафе "Шеколадь",

Овчарук Юрій, випускник 2013 року

яке знаходиться у м. Могилів-Под-ільський по ву-лиці Сагайдачно-го, 9а.

Робота Івана як шеф-кухаря по-лягає у складанні заявок на не-обхідні продо-вольчі товари, на-півфабрикати і сировину, забез-печення їх своє-часного отриман-ня зі складу, кон-троль термінів, асортименту, кіль-кість і якість їх надходжен-ня і реалізації. Забезпечує Іван на основі вивчення попиту спо-живачів різноманітність асорті-менту страв і кулінарних виробів,

Колектив кафе «Шеколадь» на чолі з шеф-кухарем Горобцем І.

говорить. - Іноді можу зіпсувати дві-три страви, але знайду опти-мальне поєднання смаку.

Кочетков Андрій - випускник 2013 року

працює у ресто-рані "Прайм" ку-харем холодного цеху та за суміс-ництвом - кон-дитером.

- Найбільше люблю готувати страви, де по-трібно виявляти творчість, - ділиться. - Це торт та салати. Коли замовля-ють, до прикладу, медовик чи бісквіт, готую їх за класичним

рецептом, але оформляю по-своєму. Із салатами також люб-лю експериментувати.

Прядун В.С., майстер в/н

Горобець І. у колі своїх колег

складає меню. Здійснює пост-ійний контроль за технологією приготування їжі, нормами за-кладки сировини і дотриманням працівниками санітарних вимог і правил особистої гігієни. Здійснює розстановку кухарів та інших пра-цівників вироб-ництва. Складає графік вихо-ду кухарів на роботу. Прово-дить бракераж готової їжі. Організовує облік, складання і своєчасне подання звітності про виробничу діяльність, впровадження передових прийомів і методів праці.

Овчарук Юрій - випускник 2013 року.

Працює у ресторані "Прайм" кухарем гарячого цеху.

Юрій, в першу чергу, тво-рець смачного, прекрасного, винахідник. Він має хороший смак, творчу натуру.

- Практикуючи кухні народів світу, намагаюся їх смак зроби-ти ближчим для своїх відвіду-вачів. Роблю страви не такі гострі, як оригінал, кладу мен-ше спецій.

- Люблю експериментувати, -

Кочетков Андрій, ви-пукник 2013

ІСТОРІЯ МОЄЇ ПРАБАБУСИ ПАРАСКИ

Кожне місто або село має свої легенди. Хтось у них вірить, а хтось ні.

Проте, якими б неймовірними вони не виглядали - якась частина правди у них є.

Одну таку загадкову історію, що відбулася в селі Побірка Теплицького району почула від учениці групи № 15 Пашенко Марини.

Марина навчається на третьому курсі за спеціальністю "Оператор телекомунікаційних послуг". До нашого училища дівчинка вступила за порадою своєї мами Та-насієнко.

Оксани Олексіївни, яка також отримала освіту в нашому навчальному закладі.

Пам'ятаю я перше знайомство з Мариною на уроках української літератури. Якось вона була дуже трішечки незвичайна. Не хочу образити учнів групи №15, тому що я їх дуже люблю, і кожна дівчинка - неповторна, але щось було в Марині таке, що відрізняло її від інших.

Це і стриманість, вишуканість, щирість, маленька поважність і разом із усім - дитяча безпосередність. Чомусь на неї дивилася - і подумки називала її маленькою Панночкою.

А, можливо, це так і є? Судить самі з оповіді Марини:

«Хочу розповісти історію, яка сталася 1916 року на території нашого села Побірка Теплицького району.

Про неї ми дізналися від нашої прабабусі Параски Малахейівни. Не один раз розповідала баба Параска її нам - онукам. Напевне, всі жителі Побірки знають, що за селом є мальовниче, надзвичайно красиве місце, яке називають "Стінка". Зараз там невеличкий лісок, який до цієї пори зберігає таємниці тих давніх часів. Колись, дуже давно, там був гарний панський маєток. Він височів на горбочку, а нижче був ставочок, через який було збудовано невеликий місток. Протікав маленький струмок. Праворуч від струмка була панська криниця. Тут жив пан зі своєю дружиною. Все у них було: і земля, і прислуга, і гроші. Були дуже багаті, а щастя не мали. Пан з дружиною дуже любили діток, але рідних дітей Бог їм не подарував.

На той час батьки однієї дівчинки служили в цих панів. Батько - Малахей Пилипак, був лакеєм, а мати Єлизавета була в хатній прислугі. В них була маленька дівчинка Параска.

Пани дуже полюбили маленьку Параску, прикипіли до неї всією душею. Любили її так, як можна любити лише рідну дитину. Вони зробили для неї маленьке ліжечко, яке поставили у своїх покоях. Маленьке дівча вони практично взували і одягали у все найкраще, слуги майстрували для маленької різні іграшки. Господарі називали Параску маленькою панночкою. Вся прислуга жила в маєтку, а подружжя Пилипаків ходило додому, в село. От і цього разу батьки маленької дівчинки Параски пішли після роботи додому, а дівчинка, як завжди, залишилася ночувати в маєтку. Коли вдосвіта Малахей з Єлизаветою прийшли на службу, то від побаченого вони оніміли.

Жодної душі ніде не було видно. Відчинивши двері в покої господарів, побачили, що і пани, і вся прислуга була мертва. Кімната була залита кров'ю. Тільки маленька Параска тихенько спала в своєму ліжечку.

Хто ці нелюди, які з такою жорстокістю вбили невинних людей - досі загадка.

Хтось повірив у цю розповідь, а хтось - ні. Це ваше право. Але кожен може піти в "Стінку". Там давним-давно немає маєтку, але є ставок, місток, струмок, криничка, в якій дуже смачна вода. І досі ростуть старі дерева, які шумлять, неначе хочуть розповісти нам про ті загадкові обставини, які сталися тієї жахливої ночі».

Кравець В. В., викладач української мови та літератури

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МАМО,

Питання стосунків батьків і дітей завжди актуальне, у будь-якому столітті. Батьки наполягають, що вони у такому віці були зовсім інші, діти ж натомість стверджують, що їх батьки не розуміють. Та проходить час. Хтось такі проблеми, які залишилися у минулому, згадує із болем у серці, а хтось із посмішкою на вустах.

А на скільки балів оцінюєте якість Вашого спілкування не тільки з дітьми чи батьками, але загалом у колі сім'ї

Родина дуже важлива у житті кожної людини. Це найближчі, найрідніші люди, яких ми дуже любимо, які дарують нам тепло та допомагають у складних ситуаціях. Родина - це маленький світ, в якому все зрозуміле та дороге.

Красу жінки-матері, мужність батька оспівували з давніх-давен. Їм присвячували вірші, поеми, пісні.

У новій рубриці "Люблю тебе, мамо, люблю тебе, тато!" пропонуємо найкращі слова вдячності від наших учнів найріднішим людям - батькам.

***
Ты одна такая, таких как ты больше нет,
Ты подарила жизнь, ты подарила свет.
Бывает ссоримся по пустякам, ну а впрочем,
Сколько из-за меня ты не доспала ночей.

Поставила на ноги, научила ходить,
За все мои ошибки я прошу простить.
Лечила, кормила, на руках носила,
На меня потратила все свои силы.

Мама, прости, я тебя прошу,
Ты же знаешь, я тебя люблю.
Я благодарен тебе. Я на век в долгах.
Я люблю тебя, прости, но пока в словах.

**Мандренко Владислав,
учень групи №41**

Що може бути ніжнішим за мамині руки, ласкавішим за матусині очі, милішим за її посмішку?

Моя мама мене завжди розуміє, підтримує, пишається моїми досягненнями. Щоб там не було, а вона завжди дає мудрі поради. Вона відкрила для мене життєвий шлях і допомагає не заблукати в ньому. Найкращих людських якостей - доброти, чесності, порядності, а найголовніше - людяності, я навчилася в рідній нечці.

Мама - мій товариш, мій одностудець, мій промінь сонця, моя наснага.

Матусю рідненька! Ти найкраща у світі.

**Сафронова Катерина,
учениця групи №15**

Рідна моя матусю!
Хочу подякувати тобі за те, що ти у мене є.

Рідненька моя - ти найсвятіша людина для мене в усьому світі. Я тебе завжди поважаю і горджуся тобою. Я ніколи не скажу тобі поганого слова, не ображу, не підніму на тебе свого голосу.

Матусю! Ти дала мені життя, дала мені сили. Можливо, я не найкраща донечка, але ти, безумовно, найкраща мамуся в світі. Я вдячна тобі за все!

**Ренкас Вікторія,
учениця групи №15**

Ви? Як виглядають Ваші родинні розмови, скільки часу приділяєте тому, щоб слухати та розуміти своїх рідних? Звісно, ми не вичерпуємо теми спілкування з батьками чи дітьми, ми прагнемо лише надати поштовх Вашим роздумам, запросити до того, щоб свіжим поглядом подивитися на своє життя і ... якісно змінити стосунки у сім'ї. Тому що, судячи з опитування, яке ми провели серед підлітків, картина виглядає не надто втішною - батьки однозначно замало, недбало, по-

верхнево спілкуються з дітьми, діти відповідно реагують на таке відношення. Як поліпшити ситуацію? Насамперед треба захотіти її поліпшити, розуміючи, що скарб, який нам довірений у наших батьках чи дітях, надто цінний, щоб його так легко закопувати.

Маю надію, що Вас позитивно надихнуть розповіді наших дописувачів про стосунки у їх сім'ях та ставленні до своїх батьків.

Тютюнник М.М., заступник директора з НВР

Мама...

Це моє перше слово. Якось я запитала у свого товариша: "Як може бути так, що мама далеко, не знає, що я роблю, а відчуває, що мені погано?" Я почула відповідь, що в світі не буде іншої людини, яка буде так відчувати мене, як мама. Вона мене носила дев'ять місяців під серденьком. І до сьогоднішнього дня серце мами все відчуває.

Матусю! Я вдячна тобі за життя, яке ти мені подарувала. Я вдячна тобі за любов, якою ти мене огортаєш.

**Прокудіна Анна,
учениця групи №15**

Перші казки, перші пісні у своєму житті я почула від своєї матері. Саме вона відкрила мені загадковий і чарівний світ дитинства.

Саме мама вперше повела мене в дитячий садок. Це з нею я переступила поріг школи, з маминою допомогою я визначилася у виборі навчального закладу, де я зараз навчаюся.

Хто ж як не мама оберігає нашу родину від життєвих негараздів та усіляких труднощів. Вона дає нам мудрі поради і допомагає вирішити всі проблеми. І, звичайно, мама захищає нас та застерігає від невірних кроків і вчинків.

Мама радіє моїм успіхам, незалежно від того, наскільки значними вони є. Спочатку це були перші слова, перші кроки, перші літери.

Сьогодні я дарую тобі, мамо, ці слова вдячності.

**Гончарук Тетяна,
учениця групи №15**

Не писатиму, яка у мене у хата,
Моя розповідь піде про тата.

Слів зайвих не буває,
Кожна людина це добре знає.
Як багато зірок на небі,
Стільки доброти є у тебе!

Тату! Дорогий мій, любий!
Такий ніжний і відразу й грубий.
Дякую, що ти є,
Радуюсь серце моє!

Дякую за ночі,
Коли не змикав очі!
Допомагав уроки вчити,
Учив батьків любити.

Трішки старшенька я стала,
Вже й тобі допомагала.
Дякую за поради,
Що великі, як сади!

Я пишаюся тобою,
Я і сестри теж зі мною,
Адже в жилах - твоя кров,
А в серцях - твоя любов!

**Бабик Марія,
учениця групи №15**

Моя мама - трудівниця. Ще навіть сонечко не зійшло, а в нас уже свіжий смачний сніданок.

Моя мама - це і вікно у цікавий і незнаний навколишній світ. Це вона мені показала море та його мешканців, з нею я залюбки відвідувала зоопарк.

Мама навчила садити, вирощувати та доглядати за квітами.

Всього, що я сьогодні вмію, я навчилася за допомогою самої науки. Дякую тобі за це, рідненька!

**Єременюк Юлія,
учениця групи №15**

Моя рідна матусю,
Я щиро вдячна тобі за те,
Що ти мене зростила,
І ніжною любов'ю зіграла.

Моя матуся, матінко моя!
Любитиму тебе без краю.
Бо тільки ти одна мені допомагала
І ласкою своєю мене обігрівала.

**Павлова Олександра,
учениця групи №41**

Я вдячна батькові за мужнє плече, за добре слово. Мамі - за тепло і ласку. Дякую батькам, що повірили у мене. Низький уклін за щасливі роки дитинства.

Хочу побажати батькам міцного здоров'я, терпіння, сімейного затишку, злагоди.

**Вижга Наталія,
учениця групи №41**

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, ТАТО!

***

Дякую, мамо, ріднесенька, за подароване Вами життя, за Вашу посмішку, за Ваші такі теплі і турботливі руки. Я знаю, що дуже рідко кажу Вам «дякую», але я дуже вдячна.

Дякую, мамо, що Ви виховали мене. Так, у нас бувають непорозуміння, але я дуже Вас люблю і прошу вибачити, тому що, загалом, це моя провина.

Ви завжди підтримуєте мене. Хвилюєтесь, коли я хворію і мені дуже боляче бачити Вас сумною і не хочеться Вас розчаровувати. У житті буває багато труднощів, але коли Ви поруч зі мною - я знаю, що все буде гаразд. Я дуже хочу, щоб Ви завжди були щасливі, усміхнені.

Дякую, мамо, за все, що Ви мені дали у цьому світі.

Неспосудна Людмила,
учениця групи №12

Мати - це найголовніше і найтепліше слово на землі. Його найпершим говорять малюки.

Ми завжди приходимо по допомогу до мами. Вона виховує нас все своє життя. Для мами ми завжди залишаємося дітьми, в якому б віці не були. Тільки вона хвилюється за нас більше, ніж ми самі за себе. Це єдина людина, яка ніколи не залишить нас у біді. Інколи ми самі не розуміємо, наскільки ми можемо зробити неприємно мамі лише одним словом, але вона все одно вибачить, з однієї причини - любові.

Моя мама для мене - і друг, і сестра, і брат, і наставник, взагалі заміняє усіх. Вона ідеальна, тільки моя мама може змусити мене щиро сміятися, коли я щойно заливалася слізьми.

Із кожним прожитим роком свого життя, я розумію, що ближчої людини за неї немає. Кожного разу, коли мама усміхається або просто у хорошому настрої - я щаслива разом із нею. Мені до глибини душі неприємно, коли вона сумна, плаче, або коли я чимось образила її. Я розумію, що не у всіх сім'ях, як у мене. Не всі діти можуть прийти з навчання, просто сісти і з емоціями розповісти про день, не всі можуть поговорити про свої проблеми, навіть не всі можуть розказати про своє перше кохання. Але дуже хотілося б, щоб у всіх була жива і здорова мати поряд, щоб вони відчували це неймовірне тепло і розуміли, що це щастя!

Потрібно берегти рідну маму, адже якби не вона, ми б не з'явилися на цей світ.

Висоцька Олександра,
учениця групи №12

Немає рідніших на землі людей, ніж батьки. Із самого нашого народження вони піклуються про нас, люблять більше за все на світі. Вони ладні зробити все, аби ми були здоровими та щасливими. І ми маємо бути вдячними їм за це.

Любов до батьків - це не набута риса, це щось власне твоє, внутрішнє.

Батьки для нас - найкращі друзі на все життя. Вони живуть нашими проблемами, боєм, радощами та успіхами. Вони все роблять заради нас. І відплатити їм ми можемо тільки своєю безоглядною любов'ю та турботою.

Вовчок Руслана,
учениця групи №12

Мати для кожного з нас є найріднішою людиною, яка дала нам життя, виростила, навчила розмовляти, розповідала казочки, коли ми були ще маленькими, захищала нас, допомагала у труднощах - це наша шана.

Ми інколи забуваємо про це і можемо зробити мамі неприємно, а потім жалкуємо про наші слова, але вони, на жаль, залишаються у її пам'яті.

Для мене моя матуся -

це, насамперед, подруга, яка завжди дасть мені гідну пораду, вислухає, підтримає у скрутну хвилину, і я відповім їй тим самим, але не кожен раз, я можу сказати про те, як я її люблю, але намагаюсь говорити, ці слова частіше. Тому цінуйте кожну хвилину, проведену з матусею, ці хвилини незабутні!

Гончарук Анастасія,
учениця групи №12

Мамо, ти для мене найдорожча людина у світі, я тебе сильно люблю... Ти дала мені найдорожчий скарб - життя, і я по всяк час буду тобі вдячна. Дякую тобі за безсонні ночі, які ти вела поруч зі мною, за твоє тепло і ласку, за твої ласкаві очі і за те, що ти є у моєму житті. Вдячна тобі за те, що ти завжди поруч зі мною. Ти навчила мене любити красу навколишнього світу, і за це я тобі дуже вдячна. Я вдячна тобі за те, що ти завжди мені довіряла. Завдяки тобі я навчилася відрізняти правду від брехні. Завдяки тобі я навчилася цінувати своїх близьких і рідних, любити їх усім серцем. Ти навчила мене радіти кожному дню та цінувати кожен пережитий момент, і всюди бачити позитив. Твої слова для мене були, є і завжди будуть, головними у моєму житті. Ти - найцінніший скарб.

Моя люба матусю, ти для мене все!

Я дякую Богові, що ти у

мене є.
Дякую тобі за все...
Романенко Віта,
учениця групи №12

Відомі постаті про своїх батьків

... Я був дуже вдячний йому: він ніколи не керував, не забороняв, не підкорював, не карав, як звичайний тато; він, натомість, був татом, який завжди давав мені свободу й виявляв до мене найбільшу повагу.

Я часто думав: якщо мені час до часу вдавалося здобувати користь зі свободи чи дитячості своєї уяви, то це тому, що, на відміну від більшості друзів мого дитинства та юності, я не боявся тата; і я глибоко вірив, що зміг стати письменником, бо мій тато в роки своєї юності також хотів ним бути.

За тиждень по тому, як тато залишив у мене в кабінеті валізу, він знову завітав до мене і, як завжди, приніс шоколадку (він забув, що мені вже 48).

Орхан Памук

Багато бачив я гарних людей, ну такого, як батько, не бачив. Голова в нього була темноволоса, велика і великі розумні сірі очі, тільки в очах чомусь завжди було повно смутку: тяжкі кайдани неписьменності і несвободи. Весь у полоні у сумного, і весь в той же час з якоюсь внутрішньою високою культурою думок і почуттів.

Скільки він землі виорав, скільки хліба накосив! Як вправно робив, який був дужий і чистий. Тіло біле, без єдиної точки, волосся блискуче, хвилясте, руки широкі, щедрі. Як гарно ложку ніс до рота, підтримуючи низу скоринкою хліба, щоб не пократь рядно над самою Десною на траві. Жарт любив, точене, влучне слово. Такт розумів і шанобливість.

Олександр Довженко

Мій батько мало говорив, був дуже скромним. Втім був для мене прикладом у тому, що робив. Мене завжди вражало те, що він ніколи не втрачав ваги, ніколи не втрачав надії. Хай там що ставалося, він завжди все витримував. Завжди казав: "Ми це зможемо виправити". Я думав, що це одна з найважливіших речей, яку обов'язково повинен робити батько - давати дитині те, що називається захистом, підбадьоренням, відвагою. Сьогодні, беручи до уваги те, яким є світ, для того щоб досягти чогось у житті, ми найбільше потребуємо мати доброго батька.

Бруно Ферреро

Пам'ятаю, коли ми були маленькими дітьми і виходили з дому, батьки робили нам на чолі знак хреста. Але коли ми підросли, батьки перестали це робити. І коли я вирішив доєднатися до спільноти братів з Тезе та сказав вічні обіти, то тато несподівано знову поблагословив мене, зробивши знак хреста на чолі. І цей хрест залишається на моєму чолі до сьогодні.

Брат Алоїс,

настоятель спільноти братів з Тезе

На дні моїх споминів, десь там у найглибшій глибині горить огонь. Невеличке огнище неблизкучого, але міцного огню освічує перші контури, що виринають із темряви дитячої душі. Се огонь у кузні мого батька. (...) І мені здається, що запас його я взяв дитиною в свою душу на далеку мандрівку життя. І що він не погас і досі.

Іван Франко

Мій тато завжди поруч...

Коли моє обличчя осяє сонячне проміння, я дуже часто чую вигук збоку:

- У тебе такі зелені очі! Зелені - зелені!

Або вголос, або подумки автоматично вирибує відповідь:

- Татові!

Коли я запитую когось, чи схожі ми з рідною сестрою, то чую:

- Схожі! Очі вас видають! В обох - зелені!

Моя відповідь зринає сама собою:

- Татові!

Одного разу за обідом я розповідала подрузам, як одна дівчина свідчила про свої складні стосунки з батьком і зі слізьми на очах сказала, що усвідомила вражаючу річ - вона сама ніколи не говорила татові, що любить його... Дівчата перезирнулися між собою. "Я, щиро кажучи, також ніколи не говорю таких слів татові," - сказала одна. "Я - теж, - додала інша. А ти говориш своєму татові, що любиш його?" - запитала вона мене. Однак у відповідь дівчата почули тишу... Адже мій тато помер, коли мені було 11 років. Відтоді минуло вже 12...

Я не пам'ятаю, чи говорила татові про свою любов. Нещодавно я знайшла лист, який писала моя бабуся батькам, коли ми

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, ТАТУСЮ!

із сестрою відпочивали у неї на канікулах. У ньому я прочитала дуже важливі для себе слова: "Іра спить у Петровій синій футболці. Як одягає, приказує: "Я тата дуже люблю!" або "Я хочу, щоб тато приїхав!" - писала бабуся Міля. Щойно вивчивши літери, своєю дитячою рукою я дописала: "Люблю вас чекаю тата цілую Іра".

Кілька днів тому мама виїхала з шафи і дала мені татів светр, який йому зв'язала його мати. Мені у ньому тепер дуже заширно і тепло. Я люблю його одягати і ношу з любов'ю.

Тиша за обідом тривала недовго, адже дівчата почали спілкуватися між собою на зовсім іншу тему. А скільки слів було у цьому моєму мовчанні! Відповідь на їхнє запитання я дала у своєму серці:

- Так, мій тато завжди поруч.. У мене - його очі... Та як би я не хотіла, я вже не можу обійняти свого тата і сказати йому, що люблю його. Хіба що в молитві... Але після смерті батька Бог подарував мені неоціненний дар, якого я дуже потребувала. Він поставив на моїй дорозі людину, яка стала моїм духовним татом. Я завжди спішу до нього, щоб сказати щось дуже важливе... що люблю його. І тільки тепер розумію, яке це щастя - вимовляти слово "татусю!" і чути у відповідь: "Донечко!"... І не втомлююся дякувати Богові за цей дар.

Ірина Кондратюк

Мій край, моя земля, земля моїх батьків

Кожна людина на землі має свою Батьківщину, те місце, де вона народилася, де виросла, навчалась, мріяла, закохувалась... Найріднішою та найкращою для мене є моя неповторна та прекрасна Вінниччина. Цей куточок України наші прадіди здавна називали земним раєм.

А найбільшу річку, яка блакитною стрічкою простягнулася Вінниччиною - Південний Буг - наші предки нарекли Богом. Я пишаюся своєю Батьківщиною, яка обдарована найродючішими в Європі ґрунтами та прозоровими ріками, густими лісами і оксамитовими луками, суворістю узгір'їв та розлогістю степів, переплітаючи в поєднанні всі щедроті та прикраси України.

Вінниця - дороге серцю місто, яке дуже часто називають другим Києвом за багате зелене вбрання, квітучі каштани навесні і багряні парки восени, за архітектурні мости над Південним Бугом і золоті куполи храмів, які відродилися після багатьох десятиліть руйнувань і прикрашують нашу вулицю й майдани, пробуджують в душах вінничан священні почуття, дарують відчуття вічності.

Походження назви нашого обласного центру остаточно не з'ясоване. Дехто вважає, що вона - від назви річки Віннички, притоки Південного Бугу. Інші краєзнавці стверджують, що варто говорити і писати не Вінниця, а Винниця. Мовляв, назва ця походить від винокурень, винних погребів, що були тут у древні часи, хоч про це ніде не згадується в літописах.

Більшість дослідників переконана, що назва ця бере початок від старослов'янського слова "вньо" - придане, посаг. Справді, литовський князь Ольгерд, захопивши територію Поділля, став щедро роздавати землю феодалам. Вінниця дісталася братам Коріотівичам - небогам Ольгерда. В історичних хроніках Вінниця вперше згадувалася як фортеця у 1363 році.

У вісімдесятих роках XVI століття на острові Кемпа побудовано ще одну фортецю. Місто в цей час розбудовується, зростає. Будівлі на правому березі дістали назву Нового міста, а район старої фортеці і прилеглий місцевості досі називають Старим містом.

У 1640 році Вінниця отримала право мати свою печатку, герб.

Та незважаючи на важкі випробування, які випали на долю нашого міста, Вінниця сьогодні - це новобудови Вишеньки, яблуневі і вишневі сади Старого міста, банки і офіси державних та комерційних структур на вулиці Соборній, щасливий дитячий щербіт та усмішки молодих матерів, які прогулюються зі своїми дітьми мальовничою Театральною площею, це художники з полотнами на набережних і майданах. Місто

розвивається, набуває європейських рис, стає ошатнішим. І обрисів сучасності надає йому знаменита телевежа, десятки дитячих садків, різноманітність навчальних та лікувальних закладів, підприємств громадського харчування, магазини, готелі та кінотеатри.

Вінницька область утворена 27 лютого 1932 року і є розвинутим аграрно-промисловим і культурно-історичним регіоном України.

Історія Вінниччини - це сувій легенд і переказів, з якими пов'язане рясне сузір'я знаменитостей: Максим Рильський, Микола Леонтович, Микола Пирогов, Михайло Коцюбинський, Михайло Грушевський, Микола Некрасов, а також багато інших історичних постатей, які проживали, працювали, гостювали, творили прекрасне або народилися на цій обдарованій щедрих талантами землі.

Яке все ж таки прекрасне наше місто! Цьому підтвердження - Вінницький міський парк культури і відпочинку, який завжди зустріне вінничан заміряними плесами лебединого озерця. Тинисті липові алеї, розкішний фонтан із срібним віялом цілющої води, атракціони і спортивні майданчики, стадіон та планетарій, літній і кіноконцертний зали, алея з пам'ятниками видатним діячам культури і мистецтва, затишні бари і ресторани, мальовничі галявини суниць і лісових дзвіночків - все є тут для відпочинку і натхнення. Пишається Вінниця обласною бібліотекою ім. Тимірязєва, фонди якої нараховують понад мільйон книг.

Обов'язково потрібно відмітити, що у багатьох країнах світу з успіхом гастролює і Вінницький ляльковий театр - один з найстаріших в Україні.

Наша Батьківщина завжди прекрасна і вічно молода, вона вабить своєю розкішною природою, а наш край здавна зветь пісенним, а вінничан - знаючими і вимогливими театралами, поетами за складом душі. Помітив цю рису і Максим Рильський: "Сади круг Вінниці рясні, цвітуть круг Вінниці пісні".

Наша Батьківщина незрівнянно красива завжди - у весняному цвіті, коли в кожній вишневій пелюсточці зототі бджола, коли світ пахне медом, а десь зовсім близько чути спів солов'я; у літні заміряні росисті ранки, коли повітря дихає пахощами трав, коли сонце окриляє чисте, блакитне небо, заколисане жайворонковим співом; у багрянню осені пору, коли все розфарбовано у золотаво-червонясту палітру кольорів, а урожай фруктів та овочів по вінця заповнює корзину; у запорошену снігами, ялиново-сріблястим пору року.

Ось такий мій край, моя земля, земля моїх батьків...

**Севастьянова
Ірина, учениця
групи №14**

БЕЗ ІСТОРІЇ НЕМАЄ МАЙБУТНЬОГО І СЬОГОДЕННЯ

Хто не шанує видатних людей свого народу, той сам не гіден пошани...

Максим Рильський

**В. Лебедевич із вихованцями
ліцею Івана Богуна**

Відомий філософ доби Відродження сказав: "Рослина без коріння всихає, людина без минулого не живе". Відтоді, як Україна опинилася під владою Польщі, Литви, Угорщини, Росії, її історія почала замовчуватися, а очевидні факти ідеологічно перекручувалися. Такі процеси тривали багато століть, і лише нині, у незалежній країні питання необхідності вивчення українцями вітчизняної історії піднімаються багатьма культурними діячами.

Якщо народ не знає своєї історії і не несе за це відповідальності, то будь-хто може скористатися такою слабкістю і висвітлити історичні факти по-своєму, задля своїх інтересів, що досить часто сьогодні й відбувається. Для народу його історія - це не просто минуле, це його душа. Кожен із нас повинен знати історію свого народу, своєї держави. Освічена людина завжди розуміє, що без минулого немає сучасного, без традиційного немає нового, без колишнього немає теперішнього.

Синьоводська битва належить до подій доби середньовіччя, які змінили історію не лише України, а й Східної Європи в цілому.

Про це нам, читачам, розповідає отаман гетьманського округу УК, голова благодійного фонду ім. І.Богуна, "Людина року-2010" за визначенням Конгресу інтелігенції України, нагороджений орденами Архістратига Михайла, Володимира Великого, III, II, I ступенів і 12 козацькими орденами - генерал-полковник Володимир Лебедевич:

"Після взяття Києва Ольгерд на чолі свого головного війська рушив на південь у степ і на р. Синя Вода (тепер р. Синюха, ліва притока Південного Бугу) зустрівся з об'єднаними силами трьох татарських князів - Кутлубуга, Ходжібея і Дмитра, яких літописець називає "отичами и дедичами Подольской земли", тобто спадковими володарями.

Тут у 1362 р. сталася велика битва між литовськими і татарськими військами. Татарам було завдано жорсткої поразки. Це й ви-

рішило подальшу долю Поділля: з цього часу воно перейшло під контроль Литовської держави.

Унаслідок здобутої перемоги Ольгерд відвоював у татар Київ і захоплене ними у середині 13 століття Поділля і розширив свої володіння далеко на південь у напрямку до Чорного моря.

Перемога литовсько-руського війська у Синьоводській битві завдовго до Куликовської битви 1380 року підірвала могутність Золотої Орди і поклала початок звільненню східнослов'янських народів від монголо-татарського іґа.

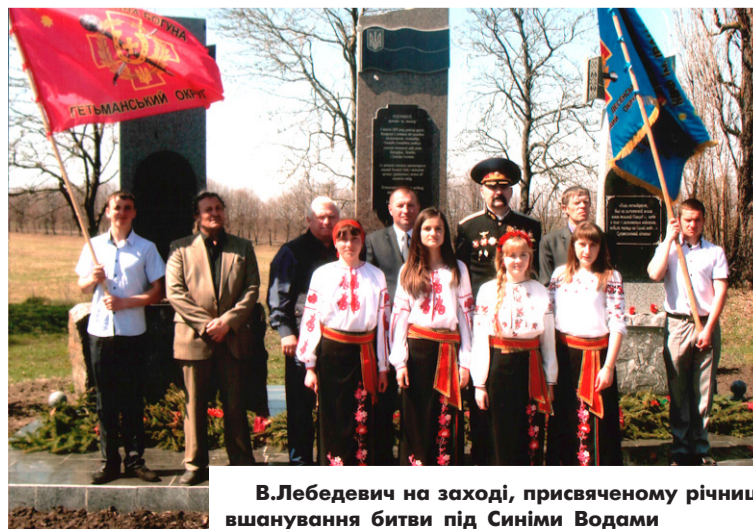
Битва описана в литовсько-білоруських літописах.

Спільними зусиллями предків сучасних литовців, білорусів і українців у цій битві потужному золотоординському війську було завдано нищівної поразки. Унаслідок перемоги Синьоводської битви до Литовсько-Руської держави остаточно відійшли Київщина та Поділля. Витіснення татарських ханів сприяло поступовій інкорпорації (включенню), починаючи з 1362 р. Київщини, Переяславщини та Поділля до складу Литовської держави.

Приєднавши до своїх володінь Південно-Західну та Західну Русь, Литовське князівство стало величезною багатонаціональною державою, найбільшою в тогочасній Європі. В ході завоювання українських земель Ольгерд та його прибічники проявили політичну мудрість. Вони здобули собі довіру місцевого населення насамперед тим, що намагалися нічим не відрізнитися від місцевих феодалів. Шануючи місцеві звичаї і культурні надбання українського народу, вони цілком свідомо переймали його культуру, намагалися практично використати її здобутки в усіх сферах життя".

У 1651 році Богун вів бої на Брацлавщині проти загонів М. Калиновського та С. Лянцкоронського. У боях під Вінницею в березні 1651 року Богун вперше найбільш масштабно проявив свої здібності воеводи.

Пан Володимир Лебедевич

**В.Лебедевич на заході, присвяченому річниці
вшанування битви під Синіми Водами**

володіє великою інформацією, тому що сам є княжого роду і з родини Співаків-Мазеп по бабусиній лінії, завдяки йому було побудовано 3 кургани-стели: литовцям, українцям і білорусам. Він повідомив, що найближчим часом готується буклет і книга "Край козацької слави і вольностей".

Пам'ятають до сьогоднішнього дня правнуки Хана Батия, хто такі козаки.

Про велику битву на Синій Водах написано 4 книги з підтвердженням академіка історичних наук України Миколи Дорошенка, який детально описує у своїх книгах хід битви та про міста Уланів і Божок, які мали Магдебурзьке право більше 300 р. назад.

В.Лебедевич поділився інформацією, що у лютому 2014 р. відбудеться святкування 350 річчя від дня народження славного польового гетьмана України, полковника Івана Богуна. На урочистості будуть запрошені всі полки, які носять знамена Івана Богуна, а також вихованці ліцею Івана Богуна при Президенті України.

У Вінниці на границі, Під могилою над Бугом-рікою - Там стояв Іван Богун вінницький Під обителем-монастирем кальницьким.

А хто тоді задумав переправу, Рятуюк для козацтва, як Перун? Хто тут найбільшу мав в народі славу?...

Шепочуть трави, очерет: - Богун... (Є. Лещук "Земля Івана Богуна")

"Залишивши частину свого війська у місті, Богун з рештою вирушив на зустріч польському магнату Лянцкоронському з добірною шляхетською кіннотою. Після нетривалої сутички козаки в удаваній паніці почали відступати до укріпленого по той бік Бугу монастиря, таким чином заманивши в ході бою польську кінноту на Південний Буг, де крилаті гусари потрапили до завчасно підготованої пастки (козаки перед боем прорубали в кризі ополонки, притрусивши їх сіном та прикрили снігом, щоб не було видно). Сам Лянцкоронський ледве врятувався від такої смерті", - долучав до історичного минулого сучасників пан Володимир.

Хорошою новиною стала перемога наших козаків у змаганнях 26-28 листопада в Санкт-Петербурзі, про яку повідомив пан Володимир. Учасники привезли на Вінниччину 1 золоту та 4 срібні медалі в різних вагових категоріях (67-93 кг).

Про Володимира Лебедевича готується книга відомим письменником Михайлом Каменюком "Про здобутки за 20 років розбудови курганів і самої родини Мазепи на Вінниччині". У листопаді відбулося нагородження іменинника орденом Івана Мазепи IV ступеня.

Сьогодні ми повинні більше знати про славетних діячів нашого народу, людей, якими ми пишаємося та захоплюємося, приділяти велику увагу "історичній освіченості" молоді, організувати заходи, спрямовані на виявлення рівня знань про історичні події, відгомін яких викликає резонанс у сучасному суспільстві. Адже лише вміння усвідомлювати й аналізувати історичні помилки допоможе запобігти їх повторенню. Саме це, на мою думку, є однією з головних передумов успішної розбудови нашої держави.

Жила Н.П., зав. бібліотекою

СТАВКА ГІТЛЕРА "ВЕРВОЛЬФ"

Ставка Гітлера "Вервольф", що в перекладі з німецької означає "озброєний вовк", розташована за 8 км на північ від Вінниці. За часів Великої Вітчизняної війни вона використовувалася для керування військовими діями на Східному фронті. Будівництво польової ставки спершу планувалося біля Лубен (Полтавської області).

Але, по-перше, тоді там досить активно діяли партизани, які одразу зацікавилися б таємним об'єктом, а по-друге, "бліцкриг" не вдався, і війна затягувалася. Оскільки Вінниця була більш-менш віддаленим, затишним містом і, що найголовніше, була розташована на шляху, де в майбутньому мали збудувати транс'європейську магістраль Гамбург - Готенланд (нинішній Крим), то вибір для зведення "Вервольфу" пав саме на неї.

"Вервольф" фактично був зменшеною копією головної ставки Гітлера "Вольфшанце" у Східній Пруссії. Зовні ставка мала досить непоказний вигляд. Наземну частину складала 81 будівля. Майже всі будівлі були побудовані з дерева з дерев'яними дахами. З північного боку під лісом - електростанція. Поблизу - дві радіостанції, приміщення персоналу, охорони, водоканал, басейн, телефонний вузол, який забезпечував прямий зв'язок з Берліном, Києвом, Ростовом, Харковом, Дніпропетровськом, Житомиром. Поряд зі ставкою - посадочна смуга для літаків. Підземна частина - 3 залізобетонні бомбосховища, зокрема головний бункер фюрера, масивної конструкції: товщина стін - 2,5 м, перекриттів - 4,5 м. Територія була замаскована, всі будівлі пофарбовані в темно-зелений колір. Над підземними спорудами посажені дерева, кущі.

Будівництво ставки тривало з осені 1941 року до кінця 1943 року. У ньому були задіяні спеціалісти з Німеччини, Польщі,

Голландії. Загалом на об'єкті працювали понад 10 тисяч людей, в тому числі мешканці навколишніх сіл. Влітку 1942 року вінницький підпільний центр отримав інформацію про те, що з 1941 року німецька будівельна фірма "Тодт" веде підземні роботи у лісі поблизу Вінниці, а вже на початку 1942 року керівнику київського підпілля Івану Кудрі стало відомо, що продукція Київського кабельного заводу йде у Вінницю. Після збору попередньої інформації він дійшов висновку, що там будеться підземний військовий завод, а отже, радянське командування знало про існування цього об'єкту.

Гітлер відвідав ставку щонайменше 3 рази. Найдовше він тут перебував з 16 липня по 31 жовтня 1942 року. У грудні 1943 року було прийнято рішення про знищення об'єкта, і в березні 1944 напередодні німецького відступу ставку висадили у повітря. Завіса таємничості довкола ставки відкрилася в 1959-1960 роках, коли вінничанин Іван Безуглий, колишній співробітник КДБ, опублікував у періодичній матеріалі про боротьбу місцевого населення з окупантами.

Нині ставка є досить унікальним і цікавим об'єктом. Дослідникам вдалося відновити точні розміри території ставки та її окремих зон. Крім того, було виявлено місцезнаходження центрального в'їзду, котельні, електростанції, водоканали, очисних споруд, плацу та КПП. Але багато таємниць залишилося.

Ці таємниці намагалися розкрити і ми - учні групи №11.

Учні групи №11 Заричанський М. та Бойченко Я.

Декілька місяців тому ми зробили ще один крок до дорослого життя - стали студентами. Прийняли присягу та потрапили у неймовірний світ нових вражень.

Поступово з'являються нові знайомства, нове коло друзів, дізнаємося багато цікавої і корисної інформації. Отже, студентські роки - найкращі роки! Напевно тому, що для когось вони пов'язані: з першим справжнім коханням, заміжжям, народженням дитини, а для когось - із досягненням професійної майстерності. Кожен стає більш розсудливим та цілеспрямованим. І саме для того, щоб здобути професію (можливо і не одну) для подальшого життя, ми прийшли в цей навчальний заклад. Можна сказати, що кожен із нас придбав квиток у майбутнє.

Багато вражень отримали і від професійного викладацького складу. Так, вони здатні на все, аби до студента "долетіли" потрібні знання. Навчаючи нас жити не заради оцінки, а заради того, аби ми в подальшому вибрали кожний свій шлях, а найголовніше, щоб він був правильний, щоб ми реально оцінювали себе, розуміли свої можливості, визначили, над чим ще потрібно попрацювати, вони докладають багато зусиль.

КРОК ДО ДОРΟΣЛОГО ЖИТТЯ

ЗНАЙОМСТВО ІЗ МУЖНІСТЮ

ТА ВІДВАГОЮ

Чоловік із давніх-давен покликаний захищати свою сім'ю та Батьківщину. В наші часи слово "Захист" більш асоціюється з армією, де кожен із нас може викластись на повну.

На мою думку, вибір військ для чоловіка - це віддзеркалення його внутрішнього стану. Хтось мріє про танкові війська, хтось про повітряні, а дехто з гордістю хоче вигукувати: "ВДВ"!

Військово-історичний музей Повітряних сил Збройних сил України - музей авіаційної техніки і засобів ППО просто неба у Вінниці. Відкритий у 2001 році, експозиція протиповітряних засобів - з 2005 року. Розташований на території штабу командування Повітряних сил Збройних сил України. На даний час експозиція музею нараховує 41 експонат, серед яких 18 літальних апаратів (4 вертольоти та 14 літаків тактичної авіації), 12 одиниць військ техніки ППО (9 зенітно-ракетних комплексів та 3 РЛС).

Нещодавно, наша група №36 відвідала цей музей. У ньому ми довідалися багато чого нового про військову техніку.

Експозиція розпочалася з алеї, що веде до найстарішого літака цього музею "ЯК-11".

Праворуч стоїть пам'ятник льотчикам, які загинули під час навчання, ліворуч - 2 бюсти героїв Радянського Союзу військовослужбовців.

Далі стоїть авіабомба, масою 9000 кг ФАБ-9000М-541. Поруч стоять зенітно-ракетні комплекси С-300ПС та С-300В1 і ударний РК з балістичною ракетою РСД-10 "Піонер", військові літаки - бомбардувальники та винищувачі. Біля "Піонера" стоять різноманітні авіаційні бомби: дві фугасні авіа-

бомби ФАБ-500 М54, та М62, осколково-фугасна ОФАБ-250-270, касетна авіабомба РБК-250, агітаційна авіабомба АгіАБ-500-300. Також в музеї багато авіаційних ракет, серед яких є гіперзвукова аеробалістична ракета. Два найбільших експоната - це радіолокаційні станції СТ-68У (3-х координатна РЛС кругового огляду) та ПРВ-17 (рухомий радіовисотомір). Всіх вразли розміри гелікоптерів, які там представлені. Найбільш страхотливий гелікоптер, на мою думку, це Мі-24. Також є 2 безпілотні апарати: Ту-141 "Стриж" та Ту-143 "Рейс".

Майже всі із хлопців спробували прицілитися із 57-мм зенітної гармати С-60. Від себе хочу додати, що варто витратити свій час і відвідати цей музей. У ньому можна дізнатися багато чого цікавого про військову авіаційну техніку та техніку протиповітряної оборони.

Ми були вражені могутністю та величністю експонатів.

Нам було дуже цікаво слухати екскурсовода, що з захопленням та зі знанням справи розповідав нам про кожний експонат музею (до речі, він і сам колишній льотчик-випробувач).

Хоміцький Максим, учень групи №36

Учні групи №36 під час перегляду експонатів Військово-історичного музею

Хоч як цікаво не було б на парах, але відпочинок між ними нам необхідний. Дивна ця "п'ятихвилинна" перерва! Встигаєш вивчити вірша, зайти на сторінку соціальної мережі, прочитати цілий роман, вивчити формули і навіть поїсти! Саме так, фантазія у студентів неймовірна.

Звичайно, ці "золоті" роки дані і для розваг, і для того, щоб ми вчилися на власних помилках. Відпочивати полюбують всі: хтось відвідує шумні вечірки, ходить із друзями на футбол, подорожує, а для когось відпочинок криється в родинному колі, в перегляді фільму чи перечитуванні книг. Є ще примхливе слово - Інтернет. Адже ця всевітня мережа відбирає найбільше часу: зайшли на 5 хвилин - минуло 5 годин.

Найяскравіші враження я отримала від участі у благодійному ярмарку, відвідування з групою льодового клубу, Вінницького державного академічного музично-драматичного театру імені Садовського. Саме такі моменти роблять групу міцним, дружнім колективом. Адже скільки не було б перешкод до щасливого життя, студенти майже завжди оминуть їх разом.

Отже, студентські роки - найяскравіші, найцікавіші та незабутні. Насолоджуйтесь кожною хвилиною та не марнуйте жодної!

Маюк Карина, учениця групи №29

За крок до ФІНАЛУ

Футбол є одним із найпопулярніших видів спорту у світі, і наше училище - не виняток. Цьогорічний Кубок Училища з міні-футболу видався досить видовищним, цікавим та з великою кількістю не поступливих матчів, зіграних в нічию, доля яких вирішувалась у післяматчевих пенальті!

Так і для нашої групи №36 перший же матч видався надважким, з дуже жорсткими єдиноборствами у відборі м'яча з боку команди суперника. Після першого тайму ми програвали 0:4 команді кухарів, збірної учнів груп другого та третього курсу. Але як сказав легендарний тренер "Спартак" Бесков Константин Іванович, "Програно все, окрім честі".

І у другому таймі нам вже було нічого втрачати, окрім честі групи, і ми зібралися та дали гідну відсіч! Забивши перший, а слідом і другий м'яч, наш престиж було врятовано. Та ми знали, що все в наших силах і удача повернулася до нас. За п'ять хвилин до кінця матчу рахунок було зрівняно - 4:4, і в нашої команди ненавчальною м'ячем було врятовано. Суперник був подавлений та досить втомлений, а темп, який задавала наша група, все зростав та зростав. Атаки на ворота суперника йшли одна за одною. І от три хвилини до кінця гри - 5:4 - МИ попереду!!! Наш суперник був схожий на пораненого звіра, але все ж таки спромігся на останній ривок, а саме на останній кутовий, який і призвів до автоголу у наші ворота. Рахунок у матчі - 5:5.

"Деякі люди вважають футбол справою життя і смерті" Біл Шенклі, легендарний тренер "Ліверпуля".

Так і для нашої групи №36 другий тайм проти збірної другого та третього курсу команди кухарів виявився не просто грою у футбол, а матчем за продовження життя у кубку училища.

По закінченню основного часу на нас чекали післяматчеві пенальті. Серія післяматчевих пенальті складалася із чотирьох ударів кожної з команд. Перші два удари обох команд досягли своїх цілей, а от третій - для гравця команди кухарів був повз ворота. Два наступних удари були влучними. І от, здавалося, останній удар матчу, і наш гравець хибить, пробиваючи повз ворота.

Додаткові удари: команда кухарів чітко реалізовує перший пенальті, а від нашої команди на перший додатковий удар виходить людина зі сталевими нервами - майстер нашої групи і гарматним ударом забиває ГОЛ. Та з другим ударом команді кухарів не пощастило, у карколомному стрибку його відбив наш майстер Домінов Михайло Артурович, який стояв у рамці воріт того дня. І знову за нами був останній удар, який вирішував долю матчу. Та цього разу цей пенальті став останнім у матчі, його чітко реалізував гравець нашої команди Ярошук Назар.

Перший же матч був гідною грою фіналу, і про нього ще кілька днів говорило усе училище.

У наступній грі ми зустрілися з групою №22. Матч, який був на холоді та проходив під акомпанемент дощу, та незважаючи на погоду та на те, що грали без нашого майстра, ми вийшли на поле дуже впевнено після попередньої гри. Але після першого тайму наша команда знову програла, на цей раз із рахунком 1:3. Та у другому таймі фортуна знову повернулася до нас і ми зрівняли рахунок. А на останніх хвилинах вирвали бажану перемогу. Рахунок матчу 4:3 - і ми проходимо до півфіналу!

У півфіналі зустрілися дві команди з II курсу: ми і група №45, та дві команди з III курсу: група №13 і минулорічні чемпіони - група №38. Сліпий жереб звів нас з групою №13. Наша група була задоволена таким результатом, хоча суперник був дуже непростим, але ми вірили у свої сили.

По ходу першого тайму ми програвали 2:0, але змогли відіграти один м'яч і надіялись на своє повернення у другій половині зустрічі, як це було у попередніх матчах. Але це був не наш день! У другому таймі здавалося, що ми притисли суперника до його воріт, та одна з небагатьох контратак групи №13 закінчилася голом у наші ворота. Закрившись на своїй половині суперник досить розумно захищався, а їхній голкіпер стояв дуже надійно та досить впевнено керував діями своїх захисників. Це була наша перша поразка з рахунком 3:1, а до омріяного фіналу залишався лише один крок!

У паралельному матчі також здобула перемогу команда III курсу.

І в матчі за третє місце наша група №36 грала проти свого одвічного суперника групи №45. Обом групам хотілося довести, що поразки у півфінальних матчах були випадковими.

У матчі за третє місце команди грали досить розкуто та іноді дозволяли собі лишнього, за що у першому таймі і був вилучений гравець групи №45. Дві хвилини граючи у меншості, група №45 закрилася на своїй половині та грала на відбій. Час вилучення добігав до кінця і наше бажання забити гол у більшості зашкалювало. Та сталося непередбачуване: пішовши великими силами в атаку, ми забули про наш захист, за що і поплатилися голом у свої ворота. Розпочавши другий тайм, після серйозної розмови з майстром, ми заграли на межі своїх можливостей і за три хвилини забили два голи, рахунок вже був на нашу користь - 2:1. Витративши багато сил на забиття цих двох голів, ми відійшли в оборону та усіма силами захищалися. Але втримати рахунок нам не вдалося, і за дві хвилини до кінця матчу група №45 зрівняла рахунок - 2:2 і з таким рахунком закінчилося основний час матчу. На нас чекала серія післяматчевих пенальті.

Серія ударів розпочалася для нас негативно, перший же удар голкіпер суперника з легкістю відбив. Забивши два своїх перших пенальті, група №45 вже самонадіяно вважала себе переможцем, але їхні надії не справдилися. Надалі свої удари ми реалізовували чітко, а два наступних удари майстер нашої групи Домінов Михайло Артурович з легкістю відбив та приніс нам перемогу, а з нею і почесне третє місце.

Дякуємо організаторам турніру, а також суперникам за цікаві та не поступливі матчі.

**Голубенко Андрій,
учень групи №36**

АРМРЕСЛІНГ - СПОРТ СИЛЬНИХ ЧОЛОВІКІВ

12 листопада під егідою Вінницької федерації арм-спорту (VAF) та під патронатом дирекції Вінницького транспортного коледжу, був проведений відкритий Кубок вузів I - 4 ступеня акредитації з боротьби на руках. У змаганнях взяли участь 152 учасника з 22 вузів міста Вінниці та Вінницької області.

Учні нашого навчального закладу теж були у числі запрошених. Серед учасників були:

1. Алексеєнко Тарас - група № 10 (вагова категорія - 65 кг);
2. Мельничук Роман - група №45 (вагова категорія - 65 кг);
3. Цимбал Олег - група №7 (вагова категорія - 75 кг);
4. Курманський Олег - група №6 (вагова категорія - 85 кг);
5. Заричанський Микола - група №11 (вагова категорія - 85 кг).

Всього було 4 вагових категорії (65 кг, 75 кг, 85 кг та 85+ кг). Спортсмени змагались тільки на праву руку і до 2 програвів, тобто якщо спортсмен програвав в одному поєдинку, в нього був шанс відігратись.

Найяскравішою у змаганнях була участь учня групи №45 Мельничука Романа. Він при своїй вазі 45 кг борювався із важчими за себе на цілих 20 кг, і навіть в одного суперника виграв під овації усього залу. Отримав приз за волю до перемоги. Насправді надзвичайну силу має в руках цей хлопець!

Також варто відмітити Курманського Олега, учня групи №6, який у змаганнях у ваговій категорії 85 кг серед 42 учасників виборов 5 місце.

Молодці, хлопці, тримайтеся на висоті!!!!

Петелько В.В., викладач фізичної культури

ПОЧАТОК СЛАВНОЇ ТРАДИЦІЇ

28 листопада, під патронатом директора Дмитрика Олександра Дмитровича у нашому навчальному закладі вперше відбулися змагання з боксу. Змагання були відкритими: до участі запрошувалися спортсмени з інших навчальних закладів. До нас завітали боксери з ЦПТО-1 та ВПУ-11 м. Вінниці.

Із вітальним словом до учасників звернувся директор ДПТНЗ "ВМВПУ". Він привітав учасників, побажав їм успіху у змаганнях і висловив надію на те, що цей турнір стане традиційним на терені професійно-технічної освіти, і наступного року у ньому братимуть участь боксери всіх ПТНЗ Вінниці.

Протягом кількох годин, в дуже цікавих, безкомпромісних, часом навіть жорстких, насичених емоціями боях боксери нашого навчального закладу цілком заслужено посіли загальнокомандне I-е місце.

До складу училищної збірної входили:

Повстанчук Руслан, учень групи № 21 - здобув I місце у ваговій категорії - 91 кг;

Міжев Рамазан, учень групи № 46 - здобув I місце у ваговій категорії - 64 кг;

Ткачук Юрій, учень групи № 36 - здобув I місце у ваговій категорії - 60 кг;

Григоренко Сергій, учень групи № 10 - здобув I місце у ваговій категорії - 56 кг;

Пастух Богдан, учень групи № 10 - здобув I місце у ваговій категорії - 69 кг;

Кривий Богдан, учень групи № 24 - здобув I місце у ваговій категорії - 81 кг;

Лотишев Богдан, учень групи № 24 - здобув I місце у ваговій категорії - 72 кг;

Петкін Артур, учень групи № 1 - здобув I місце у ваговій категорії - 60 кг;

Дзюба Олександр, учень групи № 22 - здобув II місце у ваговій категорії - 60 кг;

Кушнір Руслан, учень групи № 44 - здобув II місце у ваговій категорії - 69 кг;

Талоян Карен, учень групи № 44 - здобув II місце у ваговій категорії - 60 кг;

Кублій Назар, учень групи № 45 - здобув II місце у ваговій категорії - 81 кг;

Подобанський Влад, учень групи № 10 - здобув II місце у ваговій категорії - 76 кг.

Організував хлопців та підготував до змагань тренер з боксу Дзюга Василь Іванович.

ТАК ТРИМАТИ І НАДАЛІ!!!

**Петелько В.В.,
викладач фізичної культури**

ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ - ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ

"Учитель повинен знати і відчувати, що на його совісті - доля кожної дитини, що від його духовної культури та ідейного багатства залежить розум, здоров'я, щастя людини, яку виховує школа" - говорив В.Сухомлинський.

Одним із пріоритетних напрямів виховання дітей та молоді, що визначені Національною доктриною розвитку освіти, є формування позитивної мотивації на здоровий спосіб життя, культури здоров'я. Усі ми бажано бачити людину майбутнього розумною, сильною, доброю та здоровою. Сформувавши власні підходи до проблеми збереження і зміцнення здоров'я дітей, до формування культури здоров'я та превентивного виховання, педагогічний колектив ДПТНЗ "ВМВПУ" став активним борцем за пропаганду здорового способу життя.

Виховання здорового способу життя дітей - це реалізація довготривалого проекту "Здорові діти - здорова нація". У рамках цього проекту в училищі було проведено цілий ряд різноманітних заходів. Це і "Веселі старт", і "Ко-зацькі розваги", і бесіди "Курити чи ні?", "Шкідливі звички", "Спорт і гігієна", "Історія Олімпійського руху на Україні", і години спілкування "Все в твоїх руках", і батьківські збори "Харчування в житті дитини", і конкурс "А ну-мо, хлопці" та ін.

Велике значення у пропаганді здорового способу життя відіграють заняття фізкультурою. Інтерес до фізичних занять вміло прищеплюють своїм вихованцям вчителі фізичної культури нашого навчального закладу. Вони уміло використовують інноваційні методи навчання, передовий педагогічний досвід у викладанні фізичної культури, обізнаний із сучасною концепцією фізичного виховання в училищі. Під вмілим керівництвом своїх наставників ко-

манди навчального закладу баскетболістів, волейболістів, футболістів, легкоатлетів, боксерів дуже часто займають призові місця на обласних змаганнях. Наприкінці минулого року наша волейбольна команда захищала честь нашого навчального закладу, де посіла почесне друге місце серед "ДПТНЗ" Вінницької області. Наші педагоги прагнуть навчити учнів учитися, цінувати життя і здоров'я, розуміти себе, свої можливості, пізнати кращі грані своєї душі. Показати учневі радість пізнання, творчості зльоту, розкрити найкращі духовні пориви, які тісно пов'язані із збереженням фізичного здоров'я, - ось головне завдання сьогодення, яке і розв'язується педагогічним колективом ДПТНЗ "ВМВПУ".

Кіт В.В., викладач фізичної культури

З НОВИМ РОКОМ ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

З НОВИМ РОКОМ ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Вельмишановні працівники, учні Державного професійно-технічного навчального закладу "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище"! Сердечно вітаю Вас із Новим 2014 роком та Різдвом Христовим! Ми перегортаємо з Вами ще одну, цікаву і змістовну сторінку нашого життя, що стало можливим завдяки цілеспрямованій та згуртованій праці усього нашого колективу. З нагоди Нового Року та Різдвяних свят бажаю Вам сили та здоров'я, творчої наснаги та наполегливості у навчанні, щоб і далі плідно працювали для розвитку нашого навчального закладу та Української держави! Нехай здійсняться всі Ваші мрії, а починання увінчаються успіхом, нехай Новий рік принесе у Вашу домівку мир, достаток та злагоду.

Христос Родиться! Славимо його!

Заст. директора з НРП Тютюнник М.М.

Нехай магічна чарівність цих свят буде в посмішках Ваших близьких, урочистих вітаннях, особливій теплоті, радості, які створюють дивовижне відчуття світла, злагоди і щастя.

Зичу здоров'я, здійснення всіх бажань і надій, успіхів у Ваших справах, щоб кожен день був наповнений благополуччям та мудрістю, яка допоможе здолати всі негаразди.

Щиро бажаю радості, любові, достатку в домі, щасливої та щедрої долі, а впевненість у завтрашньому дні хай назавжди наповнює Ваші серця!

Методист навчального закладу Коломійчук Л.О.

В пору цю, коли падає сніг
І морози чимдуж прилікають,
Знов на землю спішить Новий рік -
З ним сердечно усіх Вас вітаєм.
Тож нехай поздоровлень потік
У серцях Ваших лунко роздасться.
І хай Вам наступаючий рік
Принесе лише радість та щастя.
Хай ялинки нарядної цвіт
І вогнів новорічних гірлянди
Шлють від нас Вам гарячий привіт,
А в додачу - розквітлі троянди.
Ми бажаємо кожній сім'ї
Процвітання та щедрої долі,
Щоб любові й добра ручаї
Не всихали у душах ніколи.
Зичим сонця та світлих надій,
Миру й втіхи на кожному кроці,
Також здійснення планів і мрій
У прийдешньому Новому році!
Колектив НТФ "Перлина Поділля"

Із Новим Роком та Різдвом Христовим!

Сердечно вітаємо Вас із Новорічними і Різдвяними святами, які увінчують наші життєві та трудові клопоти в році, що минає, сповнюють наснагою до нових звершень у році прийдешньому. Віншуємо Вам доброго здоров'я, душевної рівноваги й бадьорості, щасливого і благополучного майбуття у колі міцної родини, вірних друзів, мудрих колег.

Профспілковий комітет ДПТНЗ "ВМВПУ"

Шановні колеги!

Від усього серця вітаю Вас із найдовгоочікуванішими і світлими святами - Новим Роком та Різдвом Христовим!

Зустрічаючи Новий рік, побажаємо один одному Любові та Віри. Віри в себе і в процвітання нашої країни. Подаруймо найдорожче, найцінніше - любов і тепло наших сердець, увагу і турботу нашим близьким.

Від усієї душі зичу Вам великого людського щастя, міцного здоров'я, добра й радості, вірних друзів та близьких людей поруч. Нехай прийдешній рік виправдає Ваші самі добрі надії і прагнення, принесе достаток і добробут Вашим сім'ям. Нехай панують у Ваших домівках мир, взаєморозуміння й любов.

Нехай усе, що щастям зветься,
На Новий рік в Ваш дім ввійде,
Нехай здоров'я і кохання
Цей день прекрасний принесе.
Нехай різдвяна коляда
Дарує усмішок багато,
Додасть вам настрою й добра
Це радісне і тепле свято!

Заступник директора з НМР Корженко С.Г.

Шановні колеги та учні!

Наближається святкова і радісна пора новорічних та різдвяних свят, із приходом яких ми поринаємо у чарівний світ, створений уявою й фантазіями кожного з нас. Відчуття свята, пухнастий сніг та запах ялинки, подарунки та загадане у новорічну ніч найсказовніше бажання - це те, чого так чекають діти, це те, у що досі вірять дорослі, адже скільки б нам не було років, ми не перестаємо вірити в диво. І воно неодмінно має здійснитися!

Проблеми та турботи сьогодні є у всіх, проте вірю у щирю готовність кожного з розумінням ставитись один до одного, терпеливо долати труднощі та бар'єри, що виникають у нашій нелегкій професійній діяльності. Напередодні зимових свят щиро зичу, щоб кожен прожитий день приносив лише хвилини радості, щастя, душевного спокою та рівноваги. Оптимізму та злагоди Вам, Вашими рідним та близьким, взаєморозуміння та впевненості у майбутньому!

Заст. директора з ВР Біла Л.О.

Шановні працівники ДПТНЗ "ВМВПУ"!

Прийміть сердечні вітання з Новим роком та Різдвом Христовим!

Напередодні новорічних свят хочемо побажати, щоб у кожному Вашому домі завітав Дід Мороз і виконав Ваші найзаповітніші бажання. Нехай прекрасні зимові свята принесуть мир, спокій і злагоду, впевненість у майбутньому. Зичимо Вам міцного здоров'я, успіхів, родинного щастя, достатку і благополуччя! Бажаємо гарного настрою і любові, нехай у Вашому житті панують гармонія та вдача!

Колектив господарської служби

У ці святкові дні сердечно вітаємо Вас та Ваші родини з великими святами - Новим 2014 Роком та Різдвом Христовим!

Від щирої душі бажаємо любові та добробуту! Нехай у Ваших помислах завжди буде мудрість, у праці - творчість, у серці - тепло від вдячних людей. Родинного Вам щастя та добробуту в сім'ї. Усього найкращого Вам у Новому Році!

Колектив бухгалтерії ДПТНЗ "ВМВПУ"

Учнівське самоврядування ДПТНЗ "ВМВПУ" вітає Вас та Вашу родину із Новим роком та Різдвом Христовим!

Нехай Новий рік принесе Вам гарні новини, щасливі події, додасть наснаги та творчого натхнення, а також наповнить серце добром, любов'ю та вірою у здійснення заповітних мрій та сподівань.

Зичимо здоров'я, здійснення усіх бажань і надій, успіхів у Ваших справах, щоб кожен день був наповнений благополуччям та мудрістю, яка допоможе здолати усі негаразди.

Хай рік Новий стане роком невичерпної енергії, постійного безмежного оптимізму, принесе Вам віру і надію у день прийдешній.

Щастя Вам у помислах і діях Ваших, успіхів Вам у праці. **З повагою та найкращими побажаннями учнівське самоврядування ДПТНЗ "ВМВПУ"**

Щирозадушено вітаю Вас із Новим 2014 роком та Різдвом Христовим!

Бажаю Вам міцного здоров'я, великого людського щастя, добробуту, благополуччя і Божої благодаті. Нехай рік Новий буде для Вас багатим на добро, щедрим на успіхи і вдачі. Нехай збудуться всі заповітні мрії. Щасливого Нового року і веселих свят!

Старший майстер Маліхатко О.Ф.

Щирозадушено вітаю Вас із Новим роком та Різдвом Христовим!

Бажаю міцного здоров'я, щастя, родинного тепла та затишку. Нехай у ці дні у Ваших оселях звучать щирі та величні слова колядок та щедрівок, сяє іскорка добра, запалена від світла Віфлеємської зорі. Хай новий рік принесе Вам удачу у справах, віру у свої можливості, стане добрим початком для вагомих здобутків, буде плідним на добро, багатим на щастя, щедрим на трудові звершення.

Веселих вам новорічних і різдвяних свят!

Заступник директора з ІТ Воронюк О.М.

Напередодні Новорічних та Різдвяних свят прийміть наші сердечні і найкращі вітання! Нехай у новому 2014 році з Вами буде мир, благополуччя, творче натхнення та віра у власні сили, а Ваша невтомна праця нехай примножує Ваш добробут, відкриває нові можливості для реалізації всіх творчих задумів та здійснення мрій!

Гучної коляди, смачної куті та щасливого Нового Року!

Творчий колектив телепресцентру "Молодіжний вісник"

ВІТАЄМО ІЗ ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

У грудні святкують свій День народження:

Гнатюк Олена Михайлівна;
Ластівка Ірина Володимирівна;
Колісник Катерина Вікторівна;
Євлак Ірина Петрівна;
Чорба Тетяна Олегівна;
Чуловська Юлія Петрівна;
Меленченко Наталія Павлівна;
Бзовська Наталя Петрівна.

Нехай цвітуть під небом синьооким,
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта.

Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.

Хай постійний успіх, радість і достаток,
Сиплються до Вас, немов вишневі цвіт.
Хай життєвий досвід творить з буднів свята,
А Господь дарує довгих-довгих літ!

АБІТУРІЄНТУ - 2014

На базі 9 класів
Термін навчання - 2 роки
10 місяців

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
4. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".
5. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
6. "Оператор телекомунікаційних послуг".
7. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".

На базі 11 класів
Термін навчання - 10 місяців

1. "Агент з постачання".
2. "Кухар. Кондитер".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
4. "Офіс-адміністратор".
5. "Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення".
6. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
7. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

На базі робітничої професії «Агент з постачання» з отриманням диплома молодшого спеціаліста "Комерційна діяльність" - 1 рік 5 місяців.

Січень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Лютий

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Березень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Квітень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Травень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Червень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Липень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Серпень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Вересень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Жовтень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Листопад

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Грудень

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

2014

Свідоцтво про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432)
27-45-64

Назва видання:
Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1200 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та засновник:
ДПТНЗ "ВМВПУ"

Редактор: Тютюнник М.М.
Літ. редактор: Ластівка І.В.
Редакційна колегія газети «Молодіжний вісник»: Цимбалюк Д.М., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця,
вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано в друкарні ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед", м.Вінниця, вул.Чехова, 12а. Телефон:
(0432) 55-63-97
Тираж 1200 прим.
Замовлення № 13 09 05